8 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

ROBERT JEAN-BOULAN

ÎN ÎMPĂRĂȚIA MORȚII ALBE

„ A V E N T U R A ”
Romane de acţiune şi pasiune

ROBERT JEAN-BOULAN

ÎN ÎMPĂRĂŢIA MORŢII ALBE

Traducere de
MARCU STANIAN

Cuprins

CAPITOLUL I..3
CAPITOLUL II..10
CAPITOLUL III...18
CAPITOLUL IV...25
CAPITOLUL V..31
CAPITOLUL VI...37
CAPITOLUL VII..44
CAPITOLUL VIII...49
CAPITOLUL IX...56
CAPITOLUL X..64

CAPITOLUL I

Într-o cameră mică a unui apartament parizian stăteau de vorbă cinci persoane. Patru bărbaţi şi o femeie. Cel mai vârstnic din grup avea patruzeci dle ani, iar femeia era vădit cea mai tunară, căci avea abia pe jumătate atât. Lângă ea stătea un ofiţer de marină. Era înalt şi brun, cu faţa energică şi cu tunica lui neagră strânsă pe corp. În picioare, în faţa unei mese în jurul căreia erau aşezaţi tovarăşii lui, arăta cu degetul un punct pe o hartă mare a lumii.

— Pe-aici trebuie să se afle zăcământul! spuse el.

Nu pot spune că e uşor de ajuns acolo, dar noi vom izbuti. Bineînţeles, dragă prieteni, de prisos să vă recomand secretul cel mai strict şi mai absolut.

Trimeţându-ne acolo, ţara noastră ne dă o misiune de mare încredere. Zăcământul va fi al aceluia, care va înfige primul în el drapelul său, căci Marele Nord încă nu e al nimănui.

Omul de patruzeci de ani ridică atunci capul, lăsând să i se vadă faţa cu trăsături aspre, dar deschise şi cinstite.

— Cu alte cuvinte, domnule locotenent, e o misiune secretă?

— Cam aşa ceva, dragă Cloarec!

Ofiţerul privi pe rând pe cei din jurul lui şi urmă:

— Ştiţi, cred, despre ce este vorba.

— D-le locotenent, spuse altul, eu unul habar n-am! Mi-aţi trimes vorbă, prin Cloarec să fiu aici astă-seară; şi iată-mă-s, deşi să fiu al dracului dacă înţeleg de ce!

— Cum, Cloarec, nu i-ai spus nimic?

— Scuzaţi-mă, d-le locotenent, dar n-aveam ordin...

— Foarte bine. Te felicit chiar. Dragă Chaillon, plecăm în Groenlanda.

Chaillon, un băiat vânjos cu trupul îndesat şi cu ochii

şireţi, un adevărat şmecher parizian, de meserie radio-telegrafist, deschise nişte ochi ca nişte faruri de automobil.

— Ei, drăcovenie! Asta zic şi eu că-i bună I Vorbiţi de asta ca de o excursie la marginea oraşului.

Locotenentul Robert Marsac zâmbi.

— Ai să înţelegi îndată de ce. Aveam ordin de sus să anunţ abia în ultimul moment echipajul ales de mine — un echipagiu ales pe sprânceană, tot unul şi unul, şi de care răspund ca de mine însumi!...

Chaillon, sau mai bine zis *Titirez*, cum îl porecliseră camarazii lui, se înclină.

— Asta e încredere, nu glumă domnule locotenent! Vă mulţumesc că m-aţi chemat.

Marsac îl bătu pe umăr.

— Dacă nu te cunosc eu, cine te mai cunoaşte? Ştii şi să-ţi ţii gura când trebuie şi apoi nu suntem noi la prima ispravă împreună. Era lucrul cel mai natural să mă gândesc la tine.

— Să, nu vă fie cu supărare, d-le locotenent, ce o să căutăm noi în Groenlande? Să strângem ouă de pinguin sau să creştem pui de focă?

— Taci că ne-ai ameţit cu palavrele tale, îl întrerupse al treilea personagiu, un om de vârsta ofiţerului, dar blond. Lasă pe locotenent să vorbească şi ai să ştii totul!

— Acum câteva luni, începu acesta, nişte exploratori francezi, le Boury şi Marchand, întorcându-se din Groenlanda, au semnalat în secret guvernului că la trei sute de kilometri la nord-vest de peninsula Hochstette, chiar la poalele masivului muntos descoperit de Ruter, se găseşte un zăcământ important de *pechblendă,* bogat în *nitrat de uranium,* amestecat cu urr alt corp foarte rar, *irradium-ul,* înzestrat cu o energie extraordinară.

Combinaţia aceasta tratată chimiceşte, dă nişte raze de un gen încă necunoscut, deosebite de ale radium-ului, cu care sunt înrudite — dar de o forţă încă nebănuită până acum. Într-adevăr, aceste raze, captate şi dirijate

într-o singură direcţie cu ajutorul unor aparate pe care le pun la punct laboratoriile Institutului Naţional de Cercetări ştiinţifice, *topesc în câteva secunde metalele cele mai dure.*

Titirez scoase un fluierat semnificativ.

— Înţelegeţi, dragi prieteni ce formidabilă putere îşi poate asigura o naţiune exploatând acest zăcământ, care e încă al nimănui… Misiunea noastră are aşa — dar un caracter totodată militar şi ştiinţific. Înţelegeţi, aşadar, ce mare importanţă are ca scopul expediţiei să rămână absolut secret. Plecarea e mâine dimineaţă.

Aţi primit cu toţii cu ochii închişi propunerea pe care v-am făcut-o de a mă însoţi, fără a întreba măcar unde vă duc. Tu, Chaillon, spui că ai aflat adevărata ţintă a expediţiei noastre abia astă seară. Ceilalţi camarazi nu sunt nici ei mai breji: abia azi dimineaţă au aflat adevărul!

Izbucniră cu toţii în râs.

— Sper, dragi prieteni, continuă locotenentul Marsac că aceasta destăinuire nu vă va schimba hotărârea. În orice caz sunteţi liberi să primiţi sau să refuzaţi.

— Ei, na-ţi-o bună! exclamă Titirez, ce-are a face, domnule locotenent, dacă plecăm la nord sau la sud? Cu dv. E cu dv.. Pe mine mă aveţi sigur. S-a zis.

— Şi pe mine la fel, ce naiba! adăogă Cloarec, om bine făcut, de fel din Bretagne.

Drept răspuns, cel de-al treilea strânse mâna lui Robert.

— Marsac băiete — nu pot decât să-ţi mulţumesc că m-ai ales drept tovarăş de drum. Vechea noastră prietenie nu se dezminte!

— Ei, ca să-ţi spun drept, de vină sunt mai mult calităţile tale de inginer şi de savant, dragul meu Deloumeau, zâmbi ofiţerul. Dar cunoscându-te aşa cum te cunosc, eram sigur c-ai să fii încântat să colaborezi alături de noi, la această mare operă.

— Şi-ţi sunt chiar adânc recunoscător. Acum, când plecăm? şi cum?

— Cum am mai spus: mâine dimineaţă, cu avionul. Ne întâlnim la ora cinci la aerodromul — Le Bourget. La cinci şi jumătate decolăm. Formăm echipajul unui minunat aparat trimotor. Titirez va fi radiotelegrafistul nostru; Cloarec, mecanicul, tu, observatorul, omul de ştiinţă al expediţiei, iar eu pilotul. Afară de asta, eu te voi mai ajuta la cercetările tale dacă vei avea nevoie de mine.

În clipa aceasta un glăscior timid spuse:

— Dar eu, Robert?

Cei patru camarazi întoarseră capetele spre tânăra fată, întâi miraţi apoi amuzaţi:

— Ce vrei să zici, Janine?

— Te-ntreb: cu mine cum rămâne? Nu mă număraţi între voi?

— Ca să mergi în Groenlanda?

— Desigur!

Marsac începu să râdă.

— Eşti cea mai adorabilă dintre logodnice. Dar ce-ai să te faci tu în ţara ceea pierdută între gheţuri?

Buzele trandafirii se strânseră ca la un copil căruia-i venea să plângă.

— Dar la Paris, singură singurică, ce-am să mă fac? O să lipsiţi probabil multă vreme…

— Trei luni cel puţin, probabil.

— Am să mor de grijă în timpul ăsta.

E o grozăvie să fi departe de cei pe care-i iubeşti!

Robert o luă de umeri şi o strânse drăgăstos la pieptul lui.

— Nu trebuie să te frământi, iubito! Trei luni trec repede.

— Da, dar în timpul acesta ceas cu ceas, clipă cu clipă, eu am să mă gândesc la tine. Am să te văd bolnav, rănit, poate şi mai rău… Hai, du-mi voie să vin cu voi! Am să caut să vă fiu de folos; am să vă fac bucătăria, am să vă ţes ciorapii…

La gândul acesta, cei patru oameni nu se putură ţine să nu râdă din toată inima.

— O! Ce drăguţă gospodină o să mai avem! Mai bine zis: gospodinuţă, exclamă vesel ofiţerul. Vine şi asta, Janine iubito. Aşteaptă numai luna Octombrie. Atunci o să ne căsătorim şi ai să ai tot timpul să faci gospodărie!

Frumoşii ochi ai logodnicei locotenentului se umplură de lacrimi.

— Da, ţie-ţi e a râde şi eu sunt aşa de tristă. Vorbesc serios. Luaţi-mă, sunt destul de mărunţică: n-am să ocup mult loc în avion

— Nu, spuse de astă dată serios Robert Marsac, sărutând-o ca să ia vorbelor lui, asprimea aparentă. Nu stărui, Janina mea, ce ceri tu e cu neputinţă. Expediţia aceasta e legată de multe oboseli şi primejdii; nişte oameni ca noi, le vor suporta uşor, dar o făptură delicată ca tine, nu!

Janine bătu din picior mânioasă.

— Ştiu, pentru că sunt mică de statură şi am o înfăţişare de fetiţă îmi vorbeşti aşa! Dar să ştii că sunt foarte puternică! Mai puternică, poate chiar decât un bărbat!

— Groenlanda nu e Norvegia. Lasă mai bine primejdiile şi zdruncinul acesta, celor făcuţi pentru asta. Fii cuminte, iubito, şi vezi-ţi de alte treburi mai potrivite pentru tine!

Janine nu mai spuse nimic, ci se închise supărată în mutism.

— Cred, dragii mei, că nu mai avem nimic de discutat! conchise locotenentul. Şti [i acum cu toţii unde ne ducem de ce şi cum. Bagaje n-aveţi multe de luat, aşa că le veţi face repede. Sunteţi liberi!

Musafirii se ridicară de pe scaune; strânseră mâna ofiţerului şi logodnicei lui, apoi plecară, lăsând pe cei doi tineri singuri.

— Eşti tare supărată pe mine, văd! spuse locotenentul zâmbind şi strângând în braţe o Janină îmbufnată.

— Cum să nu fiu. Mă tratezi totdeauna ca pe o picică fără curaj şi fără voinţă! Nici nu-ţi pasă de viaţa groaznică pe care am s-o duc eu în lipsa ta!

— Ai să te distrezi. Ştii ce-mi vine în gând? De ce nu te-ai duce să petreci astea trei luni la fratele şi cumnata ta de la Toulon? Jean ar fi în al şaptelea cer.

— Nici nu mă îndoiesc, dar Toulon nu mă interesează. Măcar să rămân la Paris. E mai la nord!

— Nebună mică şi dragă! Ei, dar acum trebuie s-o şterg. Şi aş vrea să te văd zâmbind înainte să plec!

încântătoarele trăsături, puţin cam copilăreşti, se destinseră, şi în cele din urmă în jurul guriţei de bebe englez se iviră două gropiţe.

— Bravo! Aşa îmi placi!

Ea îi sări de gât.

— O, Robert ce îngrijată am să fiu l

— Nu e voie!

— Dar să fii prudent!

— Ca şarpele!

În timp ce vorbea îşi puse pardesiul şi şapca pe care luceau două aripi brodate din fir.

Când să iasă se mai întoarse odată şi-şi îmbrăţişă fierbinte logodnica.

— Vii mâine dimineaţă?

— La aerodrom? Nu, nu viu. Aş începe să plâng de faţă cu toată lumea!

— Ai dreptate. Rămâi cu bine, Janina mea!

Se smulse apoi din braţele ei şi porni cu paşi hotărî ţi.

Rămânând singură, fata izbucni întâi în hohote de plâns. Îşi iubea până la adoraţie logodnicul, atât de viteaz şi atât de arătos în uniforma lui de om — pasăre. Şi să-l vezi plecând aşa de departe… spre un pustiu de gheaţă… Puţin câte puţin lacrămile se calmară, se uscară. Janine, cu capul rezemat pe mână, cu ochii îndreptaţi spre un punct imaginar cu sprâncenele încruntate, chibzui intens…

*

*   *

Grandioasa pasăre se înălţa drept spre soare. După ce

descrise un semicerc, luă direcţia nord-vest şi se depărtă cu toată puterea aripilor ei. Din oră în oră, Titirez trimetea o radiogramă, ca să se ţie în comunicaţie cu Le Bourget.

Dimineaţa se scurse normal. Favorizat de o vreme minunată, echipajul fu în curând deasupra Oceanului Atlantic. Aveau de trecut pe deasupra Irlandei, unde de obicei şi mai ales în anotimpul acesta, domnesc ceţuri groase, apoi să aterizeze în Groenlanda, acest vast continent îngheţat care se află deasupra Americii.

Celor din carlingă începu să le fie foame. După ce mâncară de se săturară, Cloarec voi să pună restul de provizii în lada specială, care se afla în fund. Dar deodată tresări şi de uimire cutia de conserve pe care-o ţinea în mână îi scăpă jos. În faţa lui ieşise la iveală dintr-o grămadă de pături o mutrişoară drăguţă cu bucle blonde, care se muncea să se descurce dintr-o grămadă de pături.

— Dacă eşti bun, Cloarec, să-mi dai carnea asta conservată şi o bucată de pâine… Uf! De atâta stat ghemuită, mi-au amorţit picioarele!

CAPITOLUL II

Cei patru oameni priveau cu gura căscată făptura care ieşea din bagajele îngrămădite la celălalt capăt al avionului.

— Janine! Tu aici! exclamă Robert, care întorsese capul.

— Tare mi se pare, d-le locotenent, că e domnişoara noastră, spuse Titirez.

— Poţi fi chiar sigur, dragul meu, exclamă veselă fata liberată în sfârşit de sub muntele de boarfe.

— Janine! Ce imprudenţă I Grav, grav de tot. Gândeşte-te că în momentul acesta zburăm la peste o mie de kilometri depărtare de Franţa! Cum să te aducem acasă, copil rău ce eşti?

— Dar nici nu mă gândesc să mă întorc acasă! Merg în Groenlanda cu voi!

— Ei, asta-i! exclamă bietul ofiţer, căruia parcă-i căzuse un bolovan în cap. Mare, mare poznă ai făcut!

— Mie nu mi-se pare să fie o chiar aşa de mare poznă, căci sunt încântată... Ei, Cloarec, nu vrei să-mi dai cutia de conserve? Pare că nici prin gând nu vă trece că de douăsprezece ore n-am mai băgat nimic în gură!

Bunul Breton îi întinse maşinal mâncarea. Şi fără umbră de remuşcări, Janine începu să înfulece cu lăcomie.

— Trebuie să mă ierţi, micul meu Robert, spuse ea alintător. Eram aşa de tristă la gândul că voi rămâne singură cuc la Paris, încât n-am putut rezista ispitei de a mă ascunde în avionul vostru... Sper, adaogă ea pe un ton hazliu, că n-o să fiţi atât de haini încât să mă aruncaţi peste bord!

— Ai merita! spuse sever ofiţerul, silindu-se să facă nişte ochi fioroşi.

Dar, după uşoara ridicare din umeri care însoţi fraza, fata înţelese că ea câştigase.

— O să vedeţi! am să mă fac mică-micuţă… n-am să vă încurc deloc… Şi apoi, dacă o să fiţi bolnavi, am să vă îngrijesc…

— Hei fie! treacă de la noi! admise în cele din urmă Marsac. Rămâi cu noi, de vreme ce altfel nu se poate! Dar dacă-ţi degeră vârful nasului, să nu plângi!

Janine bătu din palme.

— Ce dulce eşti Robert! Admirabil! Şi tu ştii ce bine ochesc cu carabina şi cu revolverul! O să vânăm ursul alb, ce noroc!

Cum fusese nevoit să recunoască şi Marsac, fata nu putea fi debarcată şi trebuia să rămână cu ei. De altfel se purta atât de încântător, împărţi atâtea surâsuri drăguţe, încât echipajul întreg, în cap cu însuşi Robert, se deprinse imediat cu ideea acestei tovărăşii nepregătite.

Când începuseră deja să se gândească la alte lucruri, Titirez trase cu urechea.

— Ei, drăcie am auzit ceva…

De abia-şi sfârşise fraza, că zgomotul care-l mirase se repetă, dar atât de tare încât şi Cloarec, care se afla mai în faţă, întoarse capul.

— Dar aici e o pisică! exclamă el.

Janine, care-şi sfârşea tocmai sandwichul de carne congelată, roşi până-n vârful urechilor şi se furişă în carlingă. Când se întoarse, ţinea în braţe un minunat motan de Angora, cu blana groasă şi sură, care se agăţa convulsiv de gâtul ei, înspăimântat de Înălţimile la care ajunsese.

La Moinuche izbucni în hohote de râs bătându-se cu palmele peste genunchi, în timp ce Deloumeau, care întoarse şi el capul să vadă, exclamă înmărmurit:

— Dar asta ce-o mai fi?

— Acum şi o pisică! exclamă Marsac. Ei, nu, Janine, să

ştii că te cam întreci cu gluma.

— Dar e Miquet, iubitul meu Miquet! răspunse fata mângâind micul animal mătăsos. Nu puteam doar să-l las singur în casă timp de trei luni, şi portarul nu poate suferi pisicile! Trebuia să-l iau cu mine în Groenlanda!

— Bine Janine, dar tu îţi dai seama ce faci? Te strecori în mijlocul unei expediţii cu caracter secret, militar şi ştiinţific, adică foarte grav, şi nici cu atâta nu te mulţumeşti, ci-ţi mai aduci şi pisica. Asta-i prea de tot!

— O! Robert, n-am să spun nimic! Şi te asigur că Miquet n-are să povestească nimănui ce a văzut!

— Lasă, Marsac, nu e nicio primejdie capriciul acesta... Miquet o să fie mascota noastră şi atâta tot!

— Bună idee, d-le locotenent! O să ne poarte noroc! Păcat numai că nu-i negru! aprobă Titirez.

Miquet, adoptat şi el, primi restul de carne, pe care-l dădu repede gata. Apoi, obişnuit deja cu duduitul motorului — el pesemne credea că monstrul care-l ducea în spate torcea mulţumit, urcă pe spătarul unui scaun şi privi grav defilarea norilor.

După două zile şi o noapte de călătorie, pasărea uriaşă ajunse în sfârşit în apele polare. Marsac determină coordonatele locului. Erau în apropierea peninsulei Hochstette. Datorită unei ceţe albe, se vedea greu înainte. Fură nevoiţi să se apropie de uscat, dar cu infinite precauţiuni, căci există uneori munţi de gheaţă de care avionul se putea ciocni şi preface în fărâme.

Se înseră fără ca ei să fi găsit vreun teren de aterizare favorabil.

— Asta complică rău lucrurile, exclamă Robert. Va trebui să zburăm până-n zori înainte de a putea ateriza.

Frigul devenise violent, căci viteza, agravată de altitudine, provoca o şi mai mare răcire a temperaturii ce se simţea şi în cabina ermetic închisă. Deloumeau stabili poziţia avionului.

— 74° 5 latitudine... 18° longitudine... Zburam aşadar exact pe deasupra peninsulei Hochstette.

— O să trebuie să ne învârtim în loc până la ziuă.

Dar toate aceste preziceri se dovediră prea pesimiste. La ora unsprezece noaptea, cerul se lumină complet, şi călătorii avură pentru prima dată spectacolul impresionant al „soarelui la miezul nopţii” luminând cu razele lui oblice acest peisagiu de gheaţă.

Sloiurile deasupra cărora zburau erau enorme: aveau în mic înfăţişarea haotică a unui lanţ de munţi. Ici povârnişuri care coborau lin spre apă... colo piscuri abrupte, stâlpi, ace, stalagmite în care lumina se răsfrângea magic formând ape verzi, aurii şi sângerii.

— Ce frumos! murmură Janine extaziată.

La câteva mile de acolo o întindere netedă atrase privirea pilotului. Constată că era un câmp de gheaţă, absolut continuu, pe care aparatul lui putea coborî fără teamă.

Aterizară. O întindere imensă, albă şi pustie>înconjura pe curajoşii exploratori.

— Să dormim, hotărî Marsac. În avion suntem în siguranţă, şi cred de altfel că aici nu prea avem ce ne teme.

Nu aşteptă nimeni ca invitaţia să fie repetată. Iar ofiţerul avea şi el nevoie de o noapte completa de somn, căci navigarea fusese anevoioasă...

A doua zi de dimineaţă când se treziră, soarele palid făcea câmpia înzăpezită să scânteieze.

— După informaţiile mele, prin regiunile acestea trebuie să fie eschimoşi, spuse Marsac. Să încercăm să-i căutăm căci, dac-am putea descoperi o călăuză, sarcina noastră ar deveni mult mai uşoară. Şi afară de asta ne trebuie o sanie şi câini.

îşi şi puseră combinezoane calde de blană şi mânuşi tot de blană, ca să nu ardă atingerea metalică a puştilor pe care trebuiau să le ducă fiecare. Cel dintâi scoase nasul afară Miquet. Fără doar şi poate că în primul moment frigul i se păru cam înţepător dar, apărat de blana lui bogată, sări jos şi adulmecă prudent zăpada.

— Tu stai aici, amice. O să-ţi îngheţe lăbuţele şi, afară de asta, n-avem nevoie de tine!

Şi fără multe fasoane, fata apucă pe motan de ceafă şi-l puse în carlingă. Apoi închise avionul şi tuspatru se adânciră în aceste meleaguri necunoscute.

Paşii lor rămâneau întipăriţi pe albeaţa imaculată a întinderii.

— Ce frumos om de zăpadă s-ar putea face aici! oftă Janine.

începură să râdă.

— Adevărat, spuse Robert, dar ce să-ţi fac fetiţo, acum nu e timpi Altădată!

Prevederile tânărului erau juste. La mai puţin de trei kilometri de punctul de plecare, observară în zăpadă un fel de muşuroaie. Le părea că pământul pleznise, formând la suprafaţa lui băşici uriaşe.

— Iată satul I spuse locotenentul.

Janine holbă ochii-i albaştri.

— Unde? Eu nu văd nimic.

— Muşuroaiele celea, drăguţo, sunt casele indigenilor eschimoşi. Se numesc *igloo*; sunt clădite pe jumătate sub pământ şi numai acoperământul, alcătuit din bucăţi de gheaţă lipite cu zăpadă presată, se vede deasupra.

— Atunci, d-le locotenent, nepricopsiţii ăştia trăiesc Întocmai ca sobolii?

— Cam aşa, dragul meu.

— Ce nostimi exclamă Janine.

Indigenii îi şi zăriseră pe călători, câte va personagii — bărbaţi sau femei, asta era cam greu de deosebit căci costumul lor de piei de ren era identic la toţi — se apropiară de noii veniţi. Unul dintre ei, cu faţa zbârcită şi ale cărui bucle negre şi uleioase erau deja tăiate de fire albe, se înclină în faţa lui Marsac şi a lui Deloumeau, care mergeau în frunte.

Omul o mai rupea pe englezeşte, cât putuse alege cu prilejul afacerilor ce le făcuse cu diferiţi navigatori americani. După câteva încercări se înfiripă o convorbire

rudimentară dar îndestulătoare ca oamenii să se-nţeleagă între ei.

Tinerii reuşiră aşadar să-l facă să înţeleagă ce le trebuia lor, o călăuză iscusită, care să-i poată duce până la poalele lanţului de munţi ce se întinde la vestul peninsulei, nu departe de golful Ardencaple, pe locul numit Muntele lui Peschel.

— Fiu — meu o să vă călăuzească. E puternic şi sprinten şi cunoaşte ţinutul ca nimeni altul.

Se înţeleseră ca grupul să pornească dimineaţa în zori cu săniile înspre avion ca să ia de-acolo cele necesare acestei lungi călătorii, care avea să mai dureze, după toate posibilităţile, încă două luni. Şi asta dacă nicio furtună de zăpadă nu imobiliza pe călători în vreo văgăună pe cine ştie cât timp.

Drumul înapoi spre avion dură puţin. Era o dimineaţă strălucit de frumoasă şi zăpada trosnea sub puţi. Tânărul Eschimos se ţinuse cu sfinţenie de întâlnirea stabilită de tatăl lui, a doua zi de dimineaţă se sculase cu noaptea-n cap şi venise să bată la uşa colibei puse la dispoziţia călătorilor. Era scund, ca toţi indigenii polari, dar figura lui era mai regulată şi mai inteligentă decât a celor mai mulţi din semenii lui. Îl chema Linuk şi se descurca binişor pe englezeşte, ceea ce pentru exploratorii noştri era de mare însemnătate.

Deşi sanie găsiseră uşor în sat de vânzare, de câini care s-o tragă nici nu putea fi vorba. Sania trebuia împinsă de oameni.

Încărcară în ea cât mai puţin cu putinţă; tânărul afirmă că vor găsi de vânat pe drum. Un cort pentru popasuri, câteva pături, un aparat de fiert, ceva combustibil, haine, conserve, biscuiţi şi ceai, toate acestea formară încărcătura. Bineînţeles, dintre toate astea nu putea lipsi Miquet, care fu cocoţat în vârful grămezii, cu ordinul să stea cuminte. Dar motanul, care nu se împăca deloc cu acest mod de locomoţie, preferă să alerge pe zăpadă şi, după câteva încercări de fugă, primi nedumerit să urmeze

grupul. Ba chiar, de la o vreme, plimbarea începu să-i placă din cale-afară, spre marea bucurie a tinerilor şi mai ales a Janinei, care declară că Miquet avea sânge de explorator în vine.

Şi începu adevărata călătorie polară, cu oboselile, intemperiile şi primejdiile ei... Încurând vântul începu să bată de la nord-vest, îngreunând mult mersul. Cu toate acestea, sania aluneca destul de bine pe zăpada scorţoasă. Când ajungeau în una din aceste stepe de gheaţă, mai câştigau ceva din timpul pierdut. Dar adesea se îngrămădeau în calea lor obstacole naturale care trebuiau trecute... crăpături, înălţături. Şi nici ţipenie de om. Satul acesta întâlnit în peninsula Hochstette, era probabil singurul. După cum explica Linuk, răspunzând la întrebările lui Pierre Deloumeau, tribul lui venise să campeze în timpul anotimpului frumos — anotimpul pescuitului — pe acest ţărm nenorocit, bântuit după echinox de furtuni grozave, rar întrerupte de luminări ale timpului.

Se împlineau două zile de când mergeau aşa când, într-o dimineaţă, ajungând într-o regiune mai accidentată, Janine exclamă:

— Dar ce se vede colo? Un animal? Parcă se mişcă.

îndată toate privirile se îndreptară spre locul arătat.

— E un animal mare, declară Robert punând mâna streaşină la ochi, ca să vadă mai bine.

Acum ieşea la iveală o cireada întreagă. Deodată, Pierre Deloumeau, care se uita printr-un ochean, exclamă:

— Sunt boi de mosc!

— N-ar strica de-loc să împuşcăm unul, spuse Cloarec, bucătarul expediţiei. Cred că s-or fi găsind şi la ei muşchiuleţi şi antricoate ca la semenii lor din Europa, nu-i aşa?

— Numai când te-aud vorbind şi-mi lasă gura apă. Dar sst! zgomotul se aude-n depărtare şi, la cea mai mică bănuiala, nu s-o rupă la fugă.

Înaintară cât de tiptil putură, ferindu-se să facă zăpada să scârţâie sub paşi. Janine fu numită din oficiu, spre marea ei părere de rău, paznica săniei. Miquet rămase să-i ţie de urât.

Când ajunseră mai aproape, putură admira în voie ciudăţenia acestor animale. Aveau nişte coarne uriaşe, încovoiate de o parte şi de alta a capului. Trupul le era îmbrăcat într-o blană lânoasă, care-l apăra bine de frig.

— Miroase par-că a mosc! murmură deodată Titirez.

— Păi, cum să nu miroasă a mosc! răspunse Robert. Dar mai tacă-ţi gura odată, altfel să ştii că antricoatele şterg putina.

— Să-i împresurăm, propuse Linuk.

Propunerea li se păru bună. Cei cinci oameni se desfăşurară în lăţime, încercând să taie rumegătoarelor calca de retragere, Erau încă prea departe ca să tragă. Înaintară binişor.

— Frumoasa cireada! murmură tot limbutul Chaillon. Pe puţin cinzeci de capete!

În sfârşit fură destul de aproape. Fiecare îşi alese câte o vită, ochi cu grijă şi trase.

Nimeriţi fură probabil doi boi. Dar atunci se întâmplă un lucru pe care nu-l prevăzuse nimeni: cireada întreagă, condusă de un mascul bătrân, întorcându-se brusc îndărăt, o luă la goană de vale spre câmpie, drept spre sania în faţa căreia aştepta fata.

CAPITOLUL III

Şarja boilor de mosc ridică în urma ei un nor de zăpadă. Totul se petrecuse aşa de repede încât tinerii rămaseră câteva secunde încremeniţi. Cel dintâi îşi recăpătă sângele rece Marsac, care înţelegând în ce primejdie era mica lui logodnică, scoase un strigăt de deznădejde şi se repezi în urmărirea animalelor înnebunite de spaimă.

Tovarăşii lui îl urmară. Dar nimic nu părea să mai poată salva fata. Dac-ar fi fost numai câteva animale, poate că tot ar mai fi reuşit urmăritorii să le omoare înainte ca ele să fi ajuns la sanie. Dar cincizeci erau cu neputinţă de oprit. În clipa când aveau să ajungă jos, sania şi Janine aveau să fie strivite, făcute fărâme sub copitele cirezii furioase.

Tânăra fată văzuse şi ea primejdia. Cu ochii ieşiţi din orbite de groază, aştepta fără să mai îndrăznească să facă o mişcare. De altfel, unde-ar fi putut fugi? Cât vedea cu ochii, niciun adăpost…

Dar în timpul acesta, micul Eschimos, care fusese pus la aripa de extremă dreaptă a încercuirii, galopa din toate puterile în diagonală. Cu toate că era încotoşmănit din cap până-n picioare în blană, sprinteneala lui era extrem de mare, întrecând cu mult pe a Europenilor, care nu erau deprinşi cu astfel de vestminte.

— Dar unde s-o fi ducând? exclamă gâfâind Deloumeau. Nenorocitul ăsta o să fie călcat în picioare,

Într-adevăr, Linuk părea că vrea anume să se arunce sub copitele care ropoteau pe zăpadă, făcând-o să se cutremure până departe… Marsac, fără să înţeleagă bine care era planul îndrăzneţului băiat, îşi dădu seama cu era

o manevră disperată pentru a salva pe Janine, care răcnea de groază…

Când nu mai fu decât la zece metri de linia pe unde trebuia să treacă negreşit cireada dezlănţuită, Linuk se opri, puse calm un genunchi în pământ, şi duse puşca la ochi… După o secundă, cireada ajungea în linia lui de tir. O detunătură scurtă sfredeli marea tăcere albă, repetându-se din stâncă în stâncă. Bătrânul mascul care călăuzea hoarda căzu în genunchi apoi se rostogoli la pământ nemişcat. Fusese trăsnit de un glonte în ochi.

Lipsită de şeful ei, cireada se opri îndată, nehotărâtă… Dar Linuk, fără să piardă o clipă, se şi repezi înainte, rotindu-şi puşca şi scoţând strigăte fioroase fără să-i pese de primejdia în care se arunca, atrăgând astfel asupra lui mânia boilor. Dar aceştia, dezorientaţi de moartea călăuzei lor, nu se mai gândeau la atac. Făcură brusc cale-ntoarsă şi fugiră în dezordine, galopând spre cea mai apropiată pantă, pe care o urcară cu o uşurinţă extraordinară.

Tinerii îşi continuară goana spre sanie Albă ca varul, Janine se aruncă în braţele logodnicului ei, care încă mai tremura de spaimă.

— Iubita mea! bolborosi Robert topit de emoţie şi strângând-o la pieptul lui. Ce frică mi-a fost!

— Şi mie, Robert! Am văzut moartea cu ochii… Şi asta să mi se-ntâmple tocmai mie, căreia oricum mi-era aşa de frică de vaci când mă duceam la ţară!

Cu toată emoţia lor nu se putură ţine să nu râdă.

— Bine că s-a sfârşit! exclamă vesel Pierre, trebuie să-i mulţumim viteazului Linuk, căci de fapt numai datorită lui nu s-a întâmplat o nenorocire!

— Adevărat! exclamă Marsac. Unde mi-era capul? Prima mea grijă ar fi trebuit să fie să-i exprim recunoştinţa mea!

— Da, spuse şi Janine. A dat dovadă de o rară prezenţă de spirit şi şi-a riscat viaţa ca s-o salveze pe a mea!

Eskimosul stătea modest cu câţiva paşi mai în urmă.

Dar de fapt o mânca pe fată din ochi.

Aceasta se apropie de el şi-i întinse prietenos mâinile.

— Îţi mulţumesc, Linuk! îi spuse ea cu un zâmbet încântător. Ce recunoştinţă îţi datorez! De n-ai fi fost tu aici, acum eram moartă. Şi de ce moarte grozavă!

Călăuza se înclină puţin, fără să răspundă. Pe chipul lui nu se putea citi nicio emoţie. Dar sub groasele blănuri, inima lui bătea de mai-mai să se rupă. Emoţia încă proaspătă a isprăvii lui? Sau turburarea pricinuită de luminoasa privire albastră care-l învăluia?

Se apropiară de animalul ucis a cărui blană forma o pată pe zăpada imaculată.

— Straşnic! exclamă Titirez. Asta promite nişte biftecuri teribile! Ne mai odihnim şi noi puţin de conserve!

În timp ce el şi Cloarec se pregăteau să taie felii mari de carne pentru masa de seară, ceilalţi se întoarseră la sanie, care se afla la vreo douăzeci de metri. Pierre chiar atrase atenţia lui Marsac asupra acestui lucru.

— Abia mai era timp să intervină Linuk! spuse el. Încă două trei secunde, sau să fi ochit greşit, şi Janine era pierdută!

— Ah, taci! se înfioră fata. Clipele astea n-am să le uit niciodată!

În acest moment văzură mişcându-se o cergă cu care erau acoperite lucrurile de pe sanie. Apoi ieşi la iveală nasul trandafiriu al lui Miquet. Pisica, încă înspăimântată, scoase cu prudenţă un ochi, văzu că primejdia trecuse, şi sări jos.

— Bietul Miquet! exclamă Janine râzând şi mângâindu-şi favoritul. I-a fost aşa de frică, încât când a văzut că dihăniile sosesc, s-a vârât în mijlocul bagajelor, convins că acolo e în siguranţă.

Dar motanul era ademenit de un miros special care-l făcu să fugă repede spre locul unde carnea era tăiată în bucăţi. Instinctul lui de mică fiară, stârnit de mirosul de sânge, nu-l înşelase. Îşi şi primi partea, o bucată mare de carne crudă, pe care se duse s-o guste ceva mai la o

parte, torcând satisfăcut. Poate că în mintea lui de animal socotea asta ca o revanşă pentru spaima prin care-l făcuse să treacă boul de mosc.

După ce sfârşiră de luat bucăţile mai bune, trebuiră să pornească iar la drum. Fu rândul lui Cloarec şi lui Deloumeau să tragă, în timp ce Marsac, Titirez şi micul Linuk împingeau. Cât despre Janine, o scutiră de orice sforţare, ca şi pe motan de altfel, care înviorat de îmbelşugatul prânz, făcea pe gheaţă mii de giumbuşlucuri.

Membrii expediţiei purtau patine, care le permiteau să se mişte cu o rapiditate destul de mare. Dacă n-ar fi trebuit cărate bagajele, ar fi înaintat şi mai repede Era Insă neapărat necesar să care tot calabalâcul acesta.

Terenul devenea neregulat. În loc de suprafaţa netedă de la început, vedeai aci o încâlceală de piscuri, de stânci, de crăpături care trebuiau ocolite şi care făceau mersul anevoios şi obositor. În curând, inegalităţile crescânde ale gheţii şi neputinţa de a lupta contra vântului, un vânt foarte violent care bătea de la sud, îi siliră să-şi desprindă patinele. Deloumeau aruncă o privire asupra termometrului.

— Şaptesprezece grade şi jumătate, murmură el.

— Nu se poate! răspunse Janine. Eu simt că îngheţ!

— Sub zero, şaptesprezece grade, domnişoară!

Întinderea tot mai mare a labirintului de iceberg-uri făcu pe Marsac să se în crunte.

— Mă tem să nu fim nevoiţi să ne abatem din drum! spuse el în sfârşit. Va trebui s-o cotim spre răsărit.

Ceilalţi aruncară o privire în jur. Erau numai râpe şi vălmăşag de sloiuri.

— Eşti sigur că ne aflăm pe drumul cel bun? întrebă Cloarec pe Eschimos.

Acesta dădu energic din cap:

— Da, afirmă el. Dar de paisprezece luni n-am mai fost pe-aici…

— Se prea poate ca drumul să fie cel bun. Îngrămădirea

asta de sloiuri trebuie că datează de iarna trecută. Prin ţinuturile acestea, înfăţişarea solului suferă dese schimbări.

Titirez întinse mâna.

— Ia uitaţi-vă, domnule locotenent, ce se vede colo. Parc-ar fi o potecă făcută anume pentru noi.

La o leghe înspre est lucea un minunat drum neted.

— Ai dreptate! exclamă ofiţerul. La drum! Asta e trecătoarea pe care o căutăm.

întoarseră sania şi porniră cu greu într-acolo.

Deodată, tocmai când să ajungă la locul arătat de radiotelegrafist, se auzi un sforăit ciudat. Şi, din locul spre care tindeau cu atâta nădejde, ieşi o ceată de foce! Frumosul drum neted era doar o întindere de apă!

— Înapoi! înapoi! strigă Marsac.

Sania fu întoarsă iar. Trebuia, totuşi, găsită o soluţie. Ziua se scurtase la cinci ore şi se apropia momentul când noaptea avea să domnească fără întrerupere timp de trei luni interminabile.

Înainte de acest moment trebuia determinat locul exact al zăcământului şi trebuiau terminate verificările cu care era însărcinat inginerul.

Se făcu întuneric. Trebuia găsit un loc de popas pentru noapte şi expediţia rătăcea încă printre mormanele acestea de blocuri de gheaţă.

Deodată, deasupra capetelor lor, cerul se lumină pe neaşteptate, smulgând Janinei strigăte de admiraţie. Încetul cu încetul, lua naştere ca o floare fermecată, o splendidă auroră boreală. Fenomenul avea forma unui bob de linte, înconjurat de un cerc dublu şi străbătut de o bară luminoasă. Urmă, fără niciun zgomot, un fel de ploaie de foc, o beţie de aur şi de verde, din mijlocul căreia ţâşneau din când în când, ca nişte rachete purpurii, şi unde violete.

Ajutorul acesta binevenit le îngădui în sfârşit să găsească poteca şi astfel ajunseră, după o oră şi jumătate de trudă, într-un peisagiu mai puţin accidentat. Îşi puseră

iar patinele şi se hotărâră să meargă înainte cât va dura această lumină binefăcătoare.

Umblau printr-o câmpie destul de netedă, acoperită cu un strat gros de zăpadă întărită. Făcură o bună bucată de drum în tăcere, cu băgare de seamă să-şi menajeze respiraţia ca să poată desfăşura maximum de eforturi. Deloumeau se uită la busolă.

— Ne-am abătut cu peste o leghe de la linia pe care trebuia s-o urmăm. Cum se va putea, va trebui s-o luăm spre apus.

Devenea însă din ce în ce mai urgent să întindă cortul şi să organizeze tabăra pentru înnoptat. Cloarec arătă cu mâna un bloc de gheaţă a cărui formă îi putea adăposti de vântul de nord care începea să bată şi să-i îngheţe până-n măduva oaselor.

Se îndreptară într-acolo şi debarcară sania, fără să bage de seamă că Linuk, călăuza lor, se depărtase şi privea cu atenţie zăpada.

În sfârşit acesta se întoarse şi se apropie de Marsac, şeful expediţiei.

— Ia vin, să vezi! spuse el.

Tânărul ofiţer, care muncea cu Cloarec şi Titirez la ridicatul cortului, Întoarse doar capul spre el.

— Ce vrei?

— Trebuie să vii să vezi.

— Ce?

— Nişte urme.

— De urs?

Tânărul scutură din cap.

— De ren?

— Vino să vezi! se încăpăţână acesta.

Robert se duse la Janine.

— Draga mea, eşti bună tu să ţii funia asta? Ţăruşii o să-i înfigă în locul meu Deloumeau…

Fata făcu cum îi ceruse. Locotenentul se depărtă cu Eskimosul, de braţul căruia se legăna lampa cu spirt pe care o aprinsese. Pe cer, aurora boreală se ştergea încet.

— Ia te uită! spuse Linuk.

Robert se aplecă la pământ. Pe zăpada netedă, se vedeau întipărituri… paşi de om!

— Ei, nu! murmură el înmărmurit. A trecut pe aici cineva.

Făcu semn lui Deloumeau să vie şi el. Ceilalţi, miraţi, se strânseră în juru-le.

— Urme omeneşti! exclamă inginerul, uimit. Ale cui să fie?

— Poate ale unor Exkimoşi în expediţie.

Dar Linuk scutură energic din cap.

— Nu, nu, noi n-avem aşa încălţăminte…

Şi ca dovadă, arătă urma lui, întipărită în zăpadă.

— Pe aici, au trecut oameni din rasa noastră! exclamă Robert. Şi încă nu de mult.

Se aplecară din nou şi urmăriră o clipă întipăriturile. Păreau că merg în direcţia lor. Şi nu încăpea îndoială că şi ei erau un grup.

— De neînchipuit! murmură Pierre uluit. Să mă ia dracul dacă mă aşteptam eu să întâlnesc albi în deşertul acesta de gheaţă.

Dar Marsac încruntă din sprâncene. Îi venise în minte o bănuială şi asta-l făcu să fie îngândurat toată seara.

CAPITOLUL IV

De cum se făcu zi — adică de cum un palid soare polar lumină suprafaţa strălucitoare a gheţii, se duseră la locul observat seara, ca să vadă mai bine aceste ciudate urme. Ce om, ce alb, să fi trecut pe aci, prin singurătăţile acestea înfricoşătoare ale Groenlandei, pe unde rătăcesc numai urşii, boii de mare şi renii?

Urmele proveneau neîndoios de la tălpile unor oameni civilizaţii

— Mai degrabă mă aşteptam să văd stafii decât aşa ceva!

Deloumeau şi Marsac schimbară o privire.

— Să ne vedem de drum! spuse scurt acesta.

Janine era neliniştită. Cel mai mult o îngrijora nu că vedea în zăpadă, la o sută cincizeci de kilometri de orice aşezare omenească, paşi întipăriţi în zăpada imaculată a acestor întinderi pustii, ci mai degrabă cuta verticală care bara fruntea logodnicului ei.

îşi reluară drumul, anevoios ca puţine altele.

Timp de două zile umblară fără să se întâmple nimic deosebit. Dar în ziua a treia, avură o surpriză neplăcută.

Pista de zăpadă pe care o urmau, ducea la una din acele suprafeţe îngheţate cum mai întâlniseră şi care nu erau decât lacuri acoperite cu un strat de gheaţă mai mult sau mai puţin gros.

Dar la dreapta şi la stânga, terenul se dovedea aproape impracticabil. Era un haos infernal de blocuri care se încălecau unele pe altele, de stalagmite, de mormane, printre care treceau ganguri barate şi ele de vârfuri de gheaţă. Sub razele soarelui, vederea aceasta era

impresionantă. O fantasmagorie de culori, din cele mai vii şi mai delicate totodată, o îmbinare de mii de spectre solare care se contopeau în nuanţe atât de delicate încât ar fi putut face invidios pe orice pictor.

După ce admirară acest spectacol unic, călătorii revenină la preocupări mai prozaice.

— trebuie să trecem! spuse Marsac Şi nu prea văd cum.

Eskimosul zâmbi:

— O să trecem lacul! afirmă ei.

— Dar oare e destul de groasă gheaţă ca să poată suporta încărcătura?

— Da, dacă umblăm pe margine, unde vântul bate mai mult şi e mai frig. De altfel eu am să merg înainte şi am să încerc gheaţa…

Zis şi făcut. Înaintară spre lac. Părea foarte mare.

Linuk înaintă până la marginea lacului şi lovi, cu bastonul lui cu vârf masiv de fier, scoarţa îngheţată. Aceasta se dovedi solidă.

Făcu cu băgare de seamă câţiva paşi pe ea, încercându-i rezistenţa. Pe buzele lui se ivi un zâmbet de satisfacţie.

încărcătura porni în urma lui cu prudenţă. Nu numai că o eroare putea costa viaţa pe unul dintre ei dar sania, preţioasa sanie, era în primejdie să dispară şi pentru ei asta ar fi însemnat sfârşitul merindelor, pierderea adăpostului, a tot ce le era necesar…

Miquet, care simţea probabil sub el apa, făcea o mutră nu prea încântată. Cocoţat în vârful maldărului de pături, stând ţeapăn pe cele patru labe ale lui şi cu coada-n sus ca un semn de exclamare, socotea, în sinea lui de animal cu judecată, foarte imprudentă această excursie pe deasupra prăpăstiilor.

Trei sferturi din distanţă fuseseră deja străbătute când, deodată, pisica începu să scuipe şi să sforăie ca o mică hienă înfuriată. Janine, care umbla în urma săniei, o mângâie.

— Ce e, Miquet? Ce te-a apucat?

Dar pisica, vădit furioasă, scuipa din toate puterile. Mirată, fata întoarse capul şi atunci scoase şi ea un strigăt.

— Ei, năzdrăvănie! exclamă Titirez, care împingea sania.

Ceilalţi întoarseră şi ei capetele. Şi ceea ce văzură, îi lăsa fără grai câteva secunde.

Zece morse ieşiseră prin nişte copci făcute în gheaţă şi porniseră în tăcere după ei. Tinerii ştiau că aceste animale reuşesc să sfredelească sloiuri de o grosime foarte mare, cu ajutorul colţilor lor. Mult mai periculoase decât foca, sau alte animale înrudite care se înfurie foarte greu, ele atacă fără frică omul. Dovadă, ceea ce li se întâmpla acum călătorilor noştri!

Orice încercare de apărare ar fi fost o nebunie. Nu le rămânea decât să fugă din calea acestor mastodonţi din care cel mai mic avea aproape patru metri, iar cel mai mare şapte.

Începură să împingă cu sforţări înzecite sanie, care zbura pe întinderea netedă de gheaţă. Miquet, destul de nesigur de rezultatul urmării, miorlăia sfâşietor făcând mereu indignat „cşşt! cşşt!”

Dar morsele un renunţau la pradă cu una cu două, şi începură şi ele să alerge după exploratori, spre marea spaimă a Janinei care vedea corpurile lor negre şi uleioase alunecând pe gheaţă cu o viteză nebănuită.

— Ce-aţi zice să le trimet un glonte, d-le locotenent? întrebă Titirez. Poate asta le-ar mai calma?

— Nici prin gând să nu-ţi treacă, nefericitule! exclamă Marsac trăgând din toate puterile de funia săniei. Ai izbuti doar să le înfurii şi n-am mai apuca să vedem sfârşitul fugii noastre. Morsa e foarte răzbunătoare.

Titirez mormăi câteva cuvinte de neînţeles asupra acestor,. Lighioane scârboase" şi-şi puse cu părere de rău puşca la loc pe umăr.

Auzeau acum fiarele grohăind şi gâfâind, la câţiva paşi

în urma lor. Vai de cel care s-ar fi împiedicat şi ar fi căzut în clipa aceasta! Într-o clipă morsele l-ar fi făcut harcea-parcea!

Din fericire aveau să fie curând la capătul încercărilor lor; ţărmul îngheţat al lacului se apropia.

Deodată, lucrul de care se temeau toţi instinctiv, încă de la începutul aventurii, se întâmplă. Întorcând capul ca să vadă unde erau adversarii lor, fata se împiedică de o asperitate a gheţii şi căzu.

Tinerii îşi dădură imediat seama că bătălia era inevitabilă. Winchester-ul lui Marsac trosni exact în clipa când unul din monştri se pregătea s-o sfâşie pe Janine. Din grupul amfibiilor se înălţă un muget grozav şi, cu ochii lucind de furie, se năpustiră asupra oamenilor. Dar în aceeaşi clipă Janine, pusă cu îndemânare pe picioare de Cloarec, era provizoriu în oarecare siguranţă în dosul săniei.

Unul din adversari era scos din luptă. Mai rămânea însă grosul cârdului.

Manevrând cât puteau mai bine ca să nu fie înhăţaţi, exploratorii noştri alergau de colo până colo pe gheaţă, descărcându-şi aproape de la un pas carabina lor cu repetiţie. Sângele roşu al animalelor şiroia pe gheaţă topind-o pe alocuri, dar cele rămase erau din ce în ce mai înverşunate şi scoteau acel nechezat furios care le adusese porecla de „cal de mare”.

Rezultatul luptei era încă nesigur, când un element neprevăzut şi interesant îi schimbă complet faţa. Miquet, din ce în ce mai neliniştit, voise să repete manevra care i se păruse excelentă cu prilejul năvalei boilor de mare: să se strecoare sub o pătură. Dar aceasta, prost legată, se vede, alunecă, târând cu ea şi pisica Aceasta, complet scoasă din fire de stofa care-i cădea în cap şi de căderea pe zăpadă, începu să facă tot felul de salturi ciudate pe sub nasul morselor, îngrozite şi ele de apariţia acestui adversar complet necunoscut. Cât te-ai şterge la ochi făcură cale-ntoarsă şi, în clipa următoare, vânătorii noştri,

uimiţi şi ei de această bruscă schimbare a situaţiei, vedeau cârdul fugind, mai iute chiar decât când îi urmăreau pe ei.

— Asta-i bună! exclamă Robert pufnind în râs, pe aliatul ăsta sigur că nu ne bizuiam!

Ceilalţi nu răspunseră. Îi podidiseră lacrimile de atâta râs, şi destinderea nervoasă, produsă de comicul acestei situaţii neaşteptatele făcu bine după emoţia prin care trecuseră.

— Bravo, Miquet, exclamă Janine luându-şi în braţe favoritul, care tot se mai zbătea ca apucat. Te-ai arătat vrednic de rolul tău de mascotă şi-ţi datorăm toată recunoştinţa. Brrrl Ce aventură! Frumos începe călătoria noastră.

— Poţi chiar spune, draga mea, că continuă frumos, căci primejdia nu era mai mică atunci când erai să fi strivită sub copitele boilor de mare!

Linuk zâmbi în tăcere, dar de sub căciula lui de blană groasă, ochii lui nu se desprindeau de pe Janine…

Traseră sania pe pământ.

— Uf! spuse Deloumeau ştergându-şi fruntea. Sper că n-au să vie pân-aici să ne caute! Adevărat, dezgustătoare lighioane! Acum pot să mărturisesc că nu mă prea simţeam în largul meu! Cine ar fi putut crede că animalele astea, făcute să se mişte mai mult sub apă, pot atinge o asemenea viteză pe uscat?

— Gheaţa, cu suprafaţa ei netedă şi lunecoasă, le favorizează, răspunse Marsac. Şi apoi, gândeşte-te că eram stingheriţi în mers de sanie, care ne încetinea mult mersul. M-am gândit o clipă s-o părăsim, dar asta ar fi fost o soluţie disperată care ne-ar fi lipsit de toate cele necesare pentru trai — şi apoi, speram să ajungem la ţărm înainte de a fi ajunşi de morse… Eram sigur că mai departe n-aveau să îndrăznească să vie!

Titirez arătă triumfal un mic aparat fotografic pe care-l ducea totdeauna cu el.

— Le-am fotografiat! Spuse el cu satisfacţie. Nu c-ar fi

aşa de frumoase, dar ştiţi… ăla grosu din frunte semăna cu institutorul meu!

Râseră cu poftă. Acum, când primejdia trecuse, gustau din plin bucuria vieţii.

Deodată Cloarec plecă brusc de lângă grup şi începu să alerge spre stânga.

— Ce-i cu el? întrebă Robert. Ce i-a venit?

Sania se opri din nou. Cea dintâi înţelese Janine. Arătând un punct aproape pierdut în albeaţa zăpezii, ea exclamă.:

— S-a dus să ridice ceva!

Într-adevăr, Bretonul se aplecă şi ridică obiectul, care lor le păruse un punct, apoi porni înapoi…

Privea atent în palma, în care ţinea ceva.

— Ce să fie? exclamă nepotolitul radiotelegrafist. Te pomeneşti că e un portofel îndesat cu bancnote! În cazul ăsta ne-am învârtit, căci poliţia e prea departe ca să mergem să-l depunem la „lucruri găsite*4!

— Ce-ai găsit? întrebă locotenentul când Cloarec fu mai aproape.

— Ceva tare nostim, d-le locotenent! răspunse el. Ia să vedeţi.

Ridică în sus un obiect lucitor. Era o brichetă automată. Robert o luă în mână, o întoarse în fel şi chip… Şi în sfârşit, descoperi pe fund o inscripţie măruntă

„Made în Germany”.

Plesni din limbă şi băgă obiectul în buzunar.

CAPITOLUL V

După ce îşi duraseră cortul şi luaseră cina, Robert, părăsindu-şi mutismul în care se cufundase de la găsirea brichetei, începu:

— Prieteni, am ceva de vorbit cu voi… trebuie să avem o conversaţie serioasă.

La cuvintele acestea, fiecare tăcu întorcându-se spre şeful expediţiei.

— Ştiţi, nu-i aşa, care e ţinta care ne cheamă în regiunile astea depărtate, ţinta de care nu suntem atât de depărtaţi acum. Dar urmele de paşi descoperite acum câteva zile nu departe de tabăra noastră, apoi bricheta găsită azi de Cloarec, ne arată, fără nicio îndoială posibilă, că o altă expediţie şi aceasta nu franceză, e şi ea pe drum ca să-şi înfigă steagul pe zăcămintele de irradium pe care eu vi le-am semnalat… Ameninţarea este extrem de gravă, căci dacă ne-au luat-o înainte în această întrecere, supremaţia extraordinară pe care trebuia s-o capete Franţa, supremaţie din care ea nu socotea să tragă alt profit decât ca să-şi păstreze întregimea teritoriului şi să susţină cauze drepte, va cădea probabil în mâinile altora care să nu şovăie să-ncerce cu această nouă armă, o nouă aventură europeană, un nou război mondial…

„Vedeţi, prieteni, ce uriaşi ne e răspunderea!…

Se întoarse spre Linuk şi-l întrebă pe englezeşte:

— La câtă distanţă suntem acum de locul la care ne ducem?

Eschimosul făcu o socoteală repede.

— Dacă nu întâmpinăm piedici, soarele nu o să răsară mai mult decât de două ori înainte ca să fim acolo…

— trebuie aşadar să-ntrecem pe adversarii noştri în iuţeală. Poate că sunt mai numeroşi ca noi! trebuie să vă cer o mare sforţare, căci şi aşa zilele de mers sunt istovitoare… Dar în interesul patriei, interes atât de grav, care e pus în mâinile noastre, trebuie, amicii mei, să ne uităm oboselile… Va trebui să ne scurtăm timpul de odihnă şi să mergem mereu!

Se întoarse spre Janine.

— Sărmana mea scumpă! Vezi ce grea viaţă e viaţa noastră… Te asigur că sunt sincer amărât de chinul la care te supun,căci numai nişte muşchi de bărbat pot rezista la o asemenea încercare…

Dar fata îl întrerupse cu un gest.

— Te rog, Robert, nu te gândi la interesul meu, sau la oboseala mea în această împrejurare! Mai întâi de toate mă simt foarte bine, te asigur, şi apoi, chiar dacă aş fi sfârşită de puteri, datoria ta este să mergi drept înainte, să-ţi înfigi drapelul tău pe acest pământ pe care alţii îl râvnesc.

Tânărul surâse şi-i strânse mâna.

— Eşti cât se poate de energică, scumpo, şi am observat asta de când am plecat… îmi pare rău că te-am socotit o fetiţă, Janina.

— Asta n-are acum importanţă! Sunt foarte fericită că îţi dai în sfârşit seamă de ceea ce valorez, şi că nu e locul să pui în cumpăna aşa zisa slăbiciune a mea cu misiunea ta!

Marsac se întoarse către tovarăşii săi.

— În condiţiile astea, prieteni, socotesc că veţi pune şi voi toată inima să faceţi imposibilul pentru ca efortul nostru să fie încoronat de succes! Propun aşadar, că după ce ne vom fi odihnit trei ceasuri, s-o luăm iar la picior. trebuie cu orice preţ s-o luăm înaintea concurenţilor noştri. Propunerea fu primită cu aclamaţii.

— Ba s-o pornim numai decât, propuse Titirez.

— Nu; e important să ne refacem, luând puţin repaos. Vom fi cu atât mai bine dispuşi după asta.

Janina şi cu Cloarec pregătiră la iuţeală o gustare de ceai fierbinte şi conserve, care trebuiau dezgheţate la lampa de alcool. După aceea, fiecare, înfăşurat în învelitoarea sa, şi vârât în sacul său de piele, se pregăti să doarmă câteva ore.

Era puţin timp de când toată lumea se odihnea înăuntrul micului cort, când deodată un zgomot ce da de bănuit trezi pe Titirez făcându-l să tresalte.

— Ei drăcie, mormăi el aşezându-se în capul oaselor, ce-o mai fi şi asta?

înăuntru, linişte desăvârşită. Până şi Miquet, făcut ghem lângă stăpâna-sa, dormea somnul înţeleptului. Lampa de petrol se legăna deasupra capetelor celor ce dormeau. Dar afară, nişte paşi greoi se auziră desluşit, urmaţi de un mârâit surd.

— Asta-i bună! se gândi radiotelegrafistul, alarmat. Miroase a urs care dă târcoale. Dom locotenent! Dom locotenent!

Marsac deschise ochii.

— Ce… ce sa-ntâmplat?

— Ascultă şi d-ta, dom’ locotenent. Miroase a urşi în jurul cortului.

— Da, zău, ai dreptate… E ciudat… Hai să facem o raită!

Se treziseră şi ceilalţi. Robert le spuse ce era.

— trebuie să mergem să vedem, aprobă Deloumeau năpârlind şi el din sac. Altfel… putem avea surprize neplăcute.

îşi luară carabinele. Titirez, care se afla cel mai aproape de intrare, ieşi cel dintâi.

— Ptiu! făcu el. Parcă suntem cufundaţi în piftie.

O ceaţă groasă şi albă învăluia totul. Afară, lucrurile şi oamenii păreau că plutesc într-un fel de vată. Trebuiau să nu se depărteze unul de altul dincolo de o lungime de braţ, altfel dispăreau, absorbiţi de pasta asta opacă, care

nu se putea asemăna cu nicio negură din Europa.

Vânătoarea, în condiţiile astea, risca să fie nespus de primejdioasă. Aşa că, cei patru oameni, hotărâră nu numai să nu se despartă dar nici să nu se ducă prea departe.

— Să nu ieşi, Janino! ne întoarcem îndată! strigă Robert.

Janine n-avea poftă deloc să iasă din cort. Ideea de a se găsi nas în nas, cu unul din acei formidabili uriaşi ai polurilor, nu-i prea surâdea. Aşa că, după ce lăsase jos cu grijă şi priponise pânza de intrare a cortului, şi atârnase afară felinarul pentru ca tinerii să aibă măcar o călăuză pentru a se regăsi, ea se-ntoarse ca să se ghemuiască în fundul adăpostului, cu nelipsitul Miquet pe genunchi.

Ofiţerul, inginerul, Cloarec, Titirez şi tânărul Eschimos mergeau cu paşi prudenţi. Întâmplarea putea să-i facă să se-ntâlnească pe neaşteptate cu duşmanul. Trebuia umblat cu băgare de seamă. Căci ursul alb, cel mai crunt din specia urşilor, împreună cu ursul grizzly, nu se teme să atace un om chiar şi mai mulţi şi, rănit, luptă cu deznădejde.

Dar acum marea tăcere veşnică a gheţurilor îi învăluia... Nu mai auzeau nimic.

— Pe Scaraojki! bombăni Titirez, destul de contrariat. Adineaori doar n-am visaţi

— De, de, nu se ştie! chicoti Cloarec. Părerea mea e că-ţi ghiorăiau maţele în somn şi ţi s-a părut mormăit de urs, camarade.

Titirez se uită odată chiorâş la tovarăşul său şi înălţă din umeri cu dispreţ, gesturi pe care acesta nu le văzu şi cu drept cuvânt: abia îţi puteai vedea mâna când îţi ştergeai nasul.

— Hai să ne-ntoarcem în cort, îşi dădu cu părerea Deloumeau. Dacă erau chiar urşi, şi-or fi luat tălpăşiţa auzind zgomotul ce l-am făcut când am ieşit din cort.

— De altfel, încuviinţă şi Marsac, ne-am şi depărtat prea mult, şi nu mai deosebim aproape felinarul.

Făcură cale-ntoarsă. Dar abia merseră câţiva paşi în direcţia cortului, că ajunse la ei un ţipăt sfâşietor.

— D-zeule! strigă Robert, pălind. A ţipat Janine.

Ca un nebun se aruncă înainte urmat de ceilalţi, precedat de Linuk care, deprins cu gheţurile, alerga mai iute decât toţi. Ursul, sau urşii, în timp ce bărbaţii îi căutau, atacaseră pe fată!

Când fură aproape de cort, un al doilea strigăt, mai depărtat acum, ajunse la ei.

— Ajutori m-au răpit!

Linuk şi pătrunsese în adăpostul de pânză şi ieşea acum, cu toate schimele spaimei pe chipul lui, de obicei atât de neclintit.

— Nu mai este miss! spuse el.

Interiorul înfăţişa o mare dezordine, ca şi cum s-ar fi dat o mare luptă. Dar nu era nicio urmă de sânge.

— Înainte! mugi Marsac. trebuie regăsită moartă sau vie!

Se năpustiră în direcţia de unde venise ţipătul din urmă. Dar ceaţa, complice a nenorocirii, îi învăluia cu mreaja ei invizibilă. După câteva minute, când se opriră gâfâitori, pricepură că strădaniile lor erau nefolositoare.

— Ursul a furat-o! spuse Linuk.

Lucrul se întâmpla câteodată. Fiara îşi înhăţa victimele şi, cu iuţeala unui cal în galop, le ducea cu el departe. În aşa împrejurare, cum să speri să mai revezi pe nenorocita copilă? Cum să gândeşti măcar să-i vii într-ajutor în mijlocul acestei nopţii polare, muiată în această pâclă înspăimântătoare? Riscau numai un lucru: să se piardă şi ei, să nu-şi mai găsească tabăra, să facă astfel să nu reuşească sarcina ce o primiseră de la ţara lor…

Deloumeau încercă să facă să-i intre în cap acest raţionament, just dar de-o asprime neîndurată, lui Marsac care era ca înnebunit.

— Nu pot s-o părăsesc, Doamne, nu pot! repeta ofiţerul ca un refren.

Tânărul inginer clătină domol din cap. După părerea lui,

Janina nici nu mai era acum în viaţă şi, sub ghearele fiarei, nu mai înfăţişa decât o zdreanţă însângerată.

Aproape leşinând de durere, locotenentul reveni la cort, înconjurat de prietenii lui. Cât despre Eschimos, care ţinea pe cât părea nespus de mult la tânăra miss, faţa lui luase culoarea cenuşie, care era felul lui de a păli.

— Să luăm arme, să pornim să explorăm împrejurimile! se rugă ofiţerul care-şi frângea mâinile cu deznădejde!

Mai mult ca să-l potolească, decât pentru că ar fi crezut că asta ar fi de vreun folos, Deloumeau dădu ordinele necesare. De altfel, nimănui nu mai îi era somn. În timp ce el şi camaradul lui aveau să cerceteze împrejurimile, Cloarec, Linuk şi Chaillon aveau să strângă cortul şi lucrurile taberei. Cu felinarele aprinse, cei doi bărbaţi dădeau să iasă, când vocea lui Titirez îi făcu să se răsucească-n loc şi să se repeadă spre el.

— O, dom' locotenent! ia priviţi! Un bilet pentru dv.!

— Un bilet?

Radiotelegrafistul îi întinse o foaie de hârtie, îndoită simplu în două, pe care era scris cu creionul:

„Pentru locotenentul Marsac”

înfrigurat el apucă foaia şi descifră cele patru rânduri scrise pe ea:

„Renunţă la scopul urmărit, spuneau ele, întoarce-te imediat, şi fata îţi va fi înapoiată, fără să i se fi făcut niciun rău, în satul eschimos de pe coastă”.

CAPITOLUL VI

Uluiţi, împietriţi, rămaseră câteva secunde fără a scoate un cuvânt. Apoi Marsac lăsă să-i cadă hârtia la pământ.

— Nu erau urşi ce-am auzit noi, spuse el în sfârşit, erau oameni!

Cu toată noua înfăţişare ce o luase situaţia, şi cu tot ultimatumul ce primise, un fel de uşurare îi umflă pieptul. Janine mai era în viaţă... Nu i se va face niciun rău, dacă...

Dar gândul acesta ispititor nu-i fulgerase decât o clipă prin minte. Nu! nu! Nu putea primi propunerea, nu putea fi laş până în aşa grad! Într-o luptă, nu stai să numeri vieţile, omeneşti când interesul ţării e în joc.

— Expediţia rivală ale cărei urme le-am tot găsit până aici, trebuie să-şi aibă tabăra aproape de tot de noi, spuse Deloumeau după un moment de tăcere. Cine ştie chiar dacă nu trăgea deja cu urechea cineva adineauri când am vorbit de zăcământul de irradium, şi când am întrebat pe Linuk dacă mai eram departe de el.

— Poate, răspunse ofiţerul, care tresări din gândurile în care era cufundat. Dar oamenii aceştia, ca şi noi, au desigur o călăuză.

— Atunci? reluă inginerul. Ce-ai de gând să faci, Marsac?

Toţi ochii rămaseră aţintite asupra lui Robert.

— Nicio şovăire posibilă! răspunse acesta. Noi trebuie să ne îndeplinim însărcinarea până la capăt!

Se întoarse ca să strivească între pleoape o lacrimă furişă, iar Pierre făcu un pas spre el strângându-i mâna.

— Bietul meu camarad! murmură el. Nu trebuie să deznădăjduieşti înainte de timp. La urma urmei, Janine se află în mâini de oameni civilizaţi, n-au vrut poate decât să ne sperie…

Marsac clătină din cap, nu prea convins. El însuşi, ca ofiţer, îşi da seama că atunci când fanatismul naţional intră în joc la unele popoare, de nimic nu se mai ţine seama. Janine servea oarecum ca ostatic. Cum vor reacţiona aceia, în cazul când vor vedea totuşi triumfând pe adversarii lor?

Linuk, care în vremea asta asculta fără să-nţeleagă nimic, căci convorbirea se ţinea în franţuzeşte, se apropie.

— Eu cred, spuse el, că ar fi un mijloc să scăpăm pe miss…

Deloumeau şi Marsac se întoarseră spre el cu vioiciune.

— Cum? Spune, lămureşte-te, Linuk…

Tânărul Eschimos întinse braţul.

— Deoarece aveţi instrumente cu care să vă călăuziţi, puteţi de acum să ajungeţi fără greutate la locul ce-l doriţi. E destul să mergeţi mereu drept înainte către nord-vest, fără să vă abateţi. Nu cred să întâmpinaţi cine ştie ce mari piedici în cale.

— Nu văd unde baţi, zise Robert. Ai de gând cumva să ne părăseşti?

— Da, răspunse tânărul Eschimos fără a sta în cumpănă. D-ta şi eu am porni în căutarea domnişoarei. De altminteri, am urma cam acelaşi drum aproape, întrucât şi expediţia concurentă merge către o ţintă asemănătoare… Numai că… va trebuim s-o urmăm, şi nu să i-o luăm înainte.

— Pricep! exclamă Pierre, iluminat. Nu zău, ideea nu-mi pare rea, şi merită, după părerea mea, să fie discutată.

Robert nu spuse nimic. Inima îi era sfâşiată. Rămase pe gânduri

— Tu ce zici?

— Dragul meu, nu văd decât o singură obiecţiune:

anume că-mi calc datoria neconducându-vă la zăcământ...

Deloumeau înălţă din umeri.

— Nu, scrupulul acesta nu se ţine-n picioare! Noi ăştilalţi suntem trei Francezi, care o să facem imposibilul pentru a planta drapelul nostru pe pământul acesta nou. Avem şi noi tot atât cât tine grijă de răspunderea noastră...

Robert făcu un gest.

— Lăsaţi-mă să isprăvesc, îl opri Pierre. Ştiu de mai-nainte ce o să-mi obiectezi: tu eşti însărcinatul oficial al acestei misiuni. Dar tu mai ai şi o altă datorie, ce trebuie să ţi-o ei asupră-ţi: să salvezi pe mititica! Odată ce poţi să ţi-o îndeplineşti pe astălaltă, fără ca cea dintâi să sufere, de ce să stai în cumpănă?

Marsac nu spuse nimic. Se aşezase pe unul din baloturile ce trebuia să fie încărcate pe sanie, şi rămase pe gânduri, cu capul între mâini, vădit împărţit între două dorinţi egal de violente şi egal de dureroase.

— Ascultă-mă, reluă Deloumeau. Dacă o să-ţi dau cuvântul că ori pierim făcându-ne datoria ori izbutim, o să mă crezi, frate? O să facem exact tot ce ai face tu, dacă ai fi de faţă! Ideea lui Linuk e excelentă. E singura practică. Fără zăbavă, porniţi-o amândoi în căutarea Janinei, iar noi o luăm în marş forţat spre zăcământul în chestie, unde am face studiile trebuitoare. În fond, adăogă el încercând a glumi, eu am să fiu mai de folos acum, când e vorba de recunoscut posibilităţile de exploatare.!

Brusc, tânărul ofiţer se ridică. Hotărârea îi era luată. Ştia că se putea bizui până la moarte în cuvântul tovarăşului său.

— Ai dreptate! spuse el. Şi Linuk are şi el dreptate. Ne-om întâlni acolo.

— O să vă aşteptăm trei zile în sat, răspunse Deloumeau. După acest timp, dacă nu vedem nimic venind, o pornim la drum ca să venim în întâmpinarea

voastră, şi socotesc că o să va întâlnim în cale.

— Da! da! spuse pripii Robert, care se şi ridicase şi prepara înfrigurat bagajul pe care el şi Linuk trebuiau să-l ducă în spinare.

Încărcarea săniei se terminase. Trebuiau să se despartă.

Deodată lui Titirez îi trecu prin cap un amănunt.

— Staţi puţin, dom' locotenent. Dar cu motanul ce s-a făcut? L-au răpit şi pe el cu dom'şoara?

Aşa-i, Miquet dispăruse şi el!

Se uitară, chemară micul dobitoc. Degeaba.

— Poate că e cu Janine! spuse Robert. În sfârşit, nu putem să ne zăbovim pentru el.

— Luaţi-vă muniţii din belşug, murmură Pierre. Voi nu sunteţi decât doi, iar expediţia numără desigur mai mulţi oameni…

— Aş prefera să folosesc viclenia! spuse Marsac. N-o să întrebuinţăm mijloacele mari decât dacă n-om mai avea încotro!

Îşi strânseră voiniceşte mâinile o ultimă oară.

— Noroc, noroc şi vouă, dragii mei! răspunse ofiţerul.

Noaptea era încă adâncă. Totuşi negura părea a se risipi puţin.

În timp ce sania şi cei trei oameni care rămâneau, se înfundau în umbră, drept spre nord-vest, locotenentul cu Eschimosul, purtând câte-o lampă electrică în mână, se străduiau să găsească urmele răpitorilor Janinei.

Lucrul era tare anevoie, căci nu mai ninsese de mai multe zile, iar pe gheaţa sticloasă, urmele erau foarte greu de descoperit. Călăuziţi numai de torţele lor electrice, cei doi înaintau încet, împiedicaţi şi de povara bagajelor lor.

În sfârşit, dimineaţa, pâcla asta lipicioasă şi înecăcioasă se risipi, se ridică, descoperind peisagiul polar. Drumul părea şes şi fără piedici.

— Am străbătut foarte puţină cale zise Robert. Ceaţa asta ne-a încurcat grozav. trebuie să regăsim pe oamenii

aceştia cât mai repede!

— Nu sunt departe! răspunse Eschimosul, care cerceta atent terenul. Zgârieturile de patine, aci, sunt foarte proaspete!

Robert se aplecă la rândul lui şi recunoscu că însoţitorul lui spusese adevărat.

— Înainte! spuse el. trebuie negreşit ca încă astăzi Janine să fie cu noi, altfel nu ştiu ce sunt în stare să facă răpitorii ei, dacă prietenii noştri triumfă, aşa precum sper.

Merseră aşa ca la vreun ceas. Deodată Linuk, a cărui vedere era pătrunzătoare, opri brusc pe locotenent.

— Ia te uită. Făcu el cu un glas scăzut. O sanie… colo!

Îngenunchează, ca să poată mai greu fi văzuţi. Luaseră măsura de prevedere să-şi mascheze vestmintele de blană acoperindu-le cu pânză albă însăilată grosolan, dar care trebuia să înşele pe duşmanii lor,

În curând, zăriră pe membrii grupului. Erau patru. Robert care luase cu el un ochean marinăresc, examină cu luare aminte pe fiecare, din ei.

— N-o văd pe Janine! exclamă el surprins.

Prin ochean se puteau prea bine deosebi trăsăturile călătorilor. Erau patru bărbaţi, pe care călătoria polară îi făcuse bărboşi. Niciun echivoc nu era cu putinţa.

— Janine! Ce-au făcut cu ea? exclamă ofiţerul, spăimântat.

Linuk clipi din ochi.

— Ei foarte vicleni, spuse el. Cred că au putut face acelaşi lucru ca şi noi, să se împartă în două. N-au fost aşa de nesocotiţi ca s-o aducă pe miss la zăcământ, căci ei ştiu că riscă să vă întâlnească…

— Ai mare dreptate! exclamă Marsac. Aceştia nu ne interesează vasăzică. Dar unde să fie ceilalţi?

Chestiunea asta devenea mai grea de rezolvat.

— Părerea ta? întrebă Robert, care-şi dădea seama că micul Eschimos avea adesea idei bune.

Linuk cumpăni mult.

— Două lucruri! spuse el. Ori că au construit un *igloo* şi

păzesc acolo pe miss, aşteptând să se întoarcă grosul trupei... Ori că au trimes-o înapoi cu bună escortă, în satul lui moşu-meu[1].

— În cazul acesta, răspunse cu aprindere locotenentul, avem o singură soluţie: să reluăm urma lor şi să ne înapoiem pe ea până la punctul lor de pornire, adică satul.

Înţeleşi în privinţa asta, aşteptară până ce sania nu se mai văzu, pierdută în depărtare. Se îndreptară spre pistă şi o găsiră cu uşurinţă.

O urmau de câteva ore când, deodată, Linuk ridică capul scuturându-l. Părea să privească ceva cu mare atenţie.

Robert făcu şi el la fel. Timpul era posomorit dar liniştit. El nu pricepea ce putea atrage în aşa fel luarea aminte a tânărului băştinaş. Dar la întrebarea lui, acesta arătă cu degetul unii fluturaşi albi care începeau să zboare prin văzduh.

— Se pregăteşte o furtună de zăpadă! spuse el. Să ne grăbim să găsim un adăpost, căci până în două ceasuri ne ajunge şi e prăpăd.

întinderea era dreaptă şi netedă. Robert ştia el că dacă izbucneşte o vijelie în ţinuturile astea atât de puţin favorizate, trebuie să te grăbeşti să-ţi cauţi adăpost în dosul unui bloc de gheaţă, altfel vântul care bate cu o forţă necunoscută în ţările temperate, ar lua pe sus pe călătorii nepricepuţi ca pe un fulg.

Dar acum, încă o grijă se adaogă la neliniştea lor. Zăpada avea să şteargă urmele! Cum s-o recunoască după aceea şi cum s-o urmeze ca s-o regăsească pe Janine?

Grăbiră pasul, aruncând din timp în timp priviri întrebătoare şi îngrijorate spre cer. Deocamdată, fulgii de zăpadă erau rari. Dar dintr-o clipă într-alta se puteau înmulţi, prinzându-i în plasa lor orbitoare.

În curând observară că pe stânga terenul devenea mai

[1] Expresie a băştinaşilor Groenlandei, însemnând „satul meu”.

accidentat. Poteca nu ducea pe-acolo, dar momentan lucrul cel mai important era să se caute un adăpost provizoriu contra furtunii.

Deodată Linuk arătă ofiţerului în depărtare un punct mişcător, care aluneca repede de tot pe zăpadă.

— Ce să fie? exclamă Robert.

Linuk duse repede arma la ochi, gata să tragă.

— Un epure, cred…

— Foarte bine! Numai de l-ai nimeri! Ne-am hrăni şi noi o zi ceva mai bine.

În timp ce vorbea, dusese ocheanul la ochi. Dar atunci făcu un gest de uimire, şi apucă brusc de braţ pe Eskimos.

— Nu trage! strigă el înspăimântat, Nu trage, pentru Dumnezeu!

CAPITOLUL VII

Era timp ca Marsac să scoată acest strigăt de înştiinţare. Eschimosul avea deja degetul pe trăgaci. Se întoarse şi privi pe tovarăşul său cu o mutră foarte uimită, întrebându-se care să fie pricina acestei schimbări de atitudine.

Dar Robert se repezise înainte, foarte agitat. Linuk, în lipsă de orice explicaţie, îl urmă mirat, neînţelegând de ce acest vânat, care părea la început atât de binevenit, îl făcuse pe ofiţer să-şi schimbe atât de brusc părerea!

Pricepu curând motivul când fură mai aproape.

Micul animal se oprise şi el din fugă şi-i aştepta, aşezat serios pe coadă. Era Miquet!

Un val de bucurie inundă sufletul tânărului. Dacă motanul era aci, nici stăpână-sa nu trebuia să fie departe.

Miquet, acum, catadixise să se deranjeze, şi înaintă spre amicii lui pe care-i recunoştea, cu coada stufoasă ridicată steag, albită toată de fulgi de zăpadă, ceea ce făcuse să fie luat drept un iepure polar — greşeală fatală care era să-l coste viaţa!

Se lăsă luat în braţ?, fără să încerce măcar să fugă, şi când tânărul ofiţer îl mângâie pe blană, începu să toarcă.

— Miquet! Miquet! murmură Robert.

Unde-i stăpâna ta pisicule?

Linuk îl apucă de braţ.

— Întâlnirea asta e norocul nostru, spuse el în şoaptă... Chiar pisica o să ne arate unde este ascunsă miss...

— Ai dreptate, spuse Robert pe acelaşi ton. În orice caz, asta dovedeşte că prima ta ipoteză era cea bună şi că oamenii aceştia n-au dus-o pe Janine până-n satul tău.

Cum era şi firesc, părăsiră poteca şi se îndreptară spre locul unde terenul devenea mai haotic şi unde fata putea fi mai uşor ascunsă. Erau pe-acolo adevărate dealuri de gheaţă, printre care şerpuia un fel de vale, stearpă şi jalnică, dar în care vântul, care începuse să bată, năvălea şuierând lugubru.

Fulgii de zăpadă se-ngroşau şi ei. Cădeau încet, cu părere de rău parcă, împestriţând întinderea întunecoasă a cerului cu miliarde de puncte albe.

Miquet, după ce se lăsase câteva clipe dus pe umărul lui Robert, sări jos, şi socotind că venise clipa să se pună la adăpost, o luă la sănătoasa.

Dar cei doi bărbaţi nu ţineau să rămână singuri. Cât putură mai fără zgomot, o luară şi ei la fugă după motan, care pe cât se părea cunoştea locurile de minune. Deodată dispăru.

— Unde să fie? mormăi Robert căutându-l cu ochii.

Eskimosul zâmbi.

— A intrat în casă.

— Dar unde?

Celălalt întinse braţul.

— Priveşte înaintea ta, spre dreapta… Nu vezi nimic?

— Nişte înălţături de zăpadă.

— Da… Dar unul din ele e mai mic decât celelalte… E un igloo!

— Înţeleg! bolborosi tânărul, nebun de bucurie. Crezi că o găsim acolo, Linuk?

— Sunt sigur!

— Atunci iute! Să mergem!

— Poate că e păzită!

— O să fim prudenţi…

Acum zăpada, care cădea din ce în ce mai deasă, în loc să-i stingherească, îi apăra, făcându-i aproape invizibili. În curând fură în preajma igloo-ului. Atunci Linuk se apropie târâş de intrare şi aruncă o privire înăuntru. Dar tresări: Janine era singură!

Fără să se ridice, se strecură lunecuş înăuntru. Fata

sări în picioare scoţând un strigăt de uimire. Dar Eskimosul duse un deget la buze.

— Sst! Miss! Am venit să te căutăm. E şi şeful aici... Ai paznici pe-aici?

— Da, răspunse repede Janine în şoaptă. Sunt doi. Dar au plecat la vânătoare. Să fugim iute! Acum-acum au să se întoarcă.

Nu era timp de explicaţii. Fata se ridică şi-şi urmă călăuză afară. Zări atunci pe Robert, care făcea de gardă.

— Robert!

— Janine!

Îşi căzură în braţe unul altuia, beţi de fericire. Fuseseră doar atât de încredinţaţi că n-au să se mai revadă.

— Vino iute, iubito! spuse tânărul locotenent, trăgându-şi de mână logodnica... Repede... repede... E un mare noroc că te-am găsit singură! Nu se temeau că ai să pleci?

Banchiza era cea mai bună paznică... încotro s-o fi pornit cu ea, Robert, fără provizii, fără arme, în singurătăţile astea groaznice?

Deodată auziră în urma lor un strigăt de furie. Oamenii însărcinaţi cu supravegherea prizonierei se întorceau cu vânatul pe umeri. Zăpada îi făcuse nevăzuţi şi acum o zăriră pe fată fugind în tovărăşia celor doi bărbaţi.

Se auzi o detunătură. Prin reţeaua de zăpadă nu se putea ochi bine. Fără să se oprească din alergat, Robert trase. Auzi vag un ţipăt de durere. Janine fugea cât o ţineau picioarele de repede, ţinând strâns la subsuoară pe preţiosul Miquet, de care nu s-ar fi despărţit nici în ruptul capului.

Acum se dezlănţui uraganul. O răbufnire de vânt îngheţat îi învălui, trântindu-i aproape jos... Fulgii de zăpadă-i orbeau. Dar, pe cât se părea, duşmanii lor renunţaseră la urmărire; ori unul din ei fusese nimerit de Robert, ori vârtejurile de zăpadă îi făcuseră să înţeleagă inutilitatea cercetărilor lor.

Poticnindu-se mereu, lovindu-se de asperităţile gheţii,

mergeau fără răgaz, gâfâind. Dar, lucru curioşi Linuk, de obicei aşa de sprinten, abia îi putea urma! De două trei ori trebuiră să meargă mai încet, şi să aştepte pe Eskimos. Acesta părea că trebuie să facă sforţările cele mai mari ca să se ţie după ei.

Deodată, căzu. Janine întoarse capul şi-l văzu întins pe zăpadă.

— Doamne! Ce-o fi cu el!

Se opriră şi se întoarseră. Linuk nu se urnea.

— Linuk! Ce-ai pă...

Dar Marsac se-ntrerupse îngrozit. În spatele nenorocitului, o gaură neagră sângerândă, şiroia pe zăpada albă.

— E rănit!

Îngenunche repede, întoarse pe băiat cu faţa-n sus. Ochii, deschişi, erau deja sticloşi. Inima nu-i mai bătea. Linuk era mort!

Glontele temnicerilor Janinei îl nimerise; dându-şi însă scama că dacă ţipa, prietenii lui aveau să se oprească, şi că aceste câteva secunde puteau fi pierzania lor, tăcuse eroic, crispat de durere, cu dinţii strânşi, ca să nu strige, şi alergase până murise.

Robert se ridică şi-l privi trist.

— Bietul Linuk, murmură el. A fost un viteaz...

Fata căzuse în genunchi lângă el. Făcându-şi cruce.

Cum să nu-şi aducă aminte că el o salvase de năvala boilor de mosc? Şi de data aceasta, nu lot ca s-o scape pe ea îşi jertfise el viaţa? Lacrimi luciră în ochii ei.

— Bietul Linuk! repetă ea.

O picătură umedă căzu pe faţa cadavrului. Şi dacă sufletul micului Eskimos ar fi putut-o simţi, s-ar fi socotit de sute de ori răsplătit pentru curajul şi abnegaţia lui.

Săpară cu unghiile în zăpada împietrită un mormânt primi tiv, şi-şi culcară călăuza în îngustu-i culcuş de veci. Apoi Janine luă pe umeri raniţa lui Linuk. Şi porniră din nou la drum, gâfâind, sufocaţi de vifornIţa de zăpadă ce se dezlănţuia din ce în ce mai mult — biete epave

pierdute în imensitatea albă şi vicleană a Polului.

CAPITOLUL VIII

Cine n-a văzut o furtună în aceste jalnice singurătăţi ale regiunilor polare, nu poate înţelege groaza pe care o simte omul în faţa ostilităţii naturii. Munţii sunt formaţi din blocuri de gheaţă; adesea sunt de o nestabilitate perfidă. Îţi vine să crezi că nişte genii răufăcătoare însufleţesc pe aceşti uriaşi şi-i răstoarnă unii peste alţii, pe neaşteptate. Alteori zăpada, această graţioasă zână a ţinuturilor noastre temperate, se dovedeşte aci duşmana nemiloasă care te orbeşte, te împresoară, şi la urmă te doboară... Obosit de a te tot izbi de această barieră mişcătoare, şi totuşi de netrecut, te prăbuşeşti, sleit de puteri, cu răsuflarea tăiată, cu nădejdea pierdută...

Robert o sprijinea pe Janine care, la rândul ei, îl ducea în şubă pe înspăimântatul Miquet, şi amândoi mergeau cât puteau de repede în direcţia potecii pe care tânărul o părăsise cu câteva ore înainte, în tovărăşia bietului Linuk. Dar un vânt puternic îi silea să umble încovoiaţi, ca să poată ţine piept viforului. De găsit vreun adăpost? Nici pomeneală nu putea fi, din mai multe motive. Acum duşmanii aflaseră de prezenţa lor şi, prin urmare, numai prin fugă putea să scape Janine din mâinile lor. Era neîndoios că aveau să încerce s-o prindă din nou, căci fata era pentru ei un zălog din cele mai preţioase, şi o şansă de triumf de mâna-ntâi.

De aceea, înfruntând furtuna şi vârtejul de zăpadă care-i înăbuşea, mergeau mereu înainte, cu unica grijă de a mări cât mai mult distanţa care-i despărţea de urmăritori. Şi vremuia aşa de rău, în cât acum erau nevoiţi aproape să se târască pentru a nu fi luaţi pe sus

de vânt. Auzeau trosniturile înfiorătoare ale gheţurilor care se rupeau primprejur — unde anume, ei nu puteau vedea nici până la doi paşi.

Neîncetatul zgomot al furtunii îi asurzea, şi zăpada îi acoperea cu un strat aşa de gros, încât erau mereu nevoiţi să se oprească şi să se cureţe.

— Nu mai pot! gemu Janine.

Lupta contra elementelor era, într-adevăr, prea grea pentru o făptură aşa de firavă. Curajul ei ajunsese la capăt...

Robert încercă să-i dea curaj. Un popas era cu neputinţă în condiţiunile grozave în care se găseau. Asta ar fi însemnat să braveze moartea. Încercă s-o facă să-nţeleagă. Dar nefericita copilă îşi cheltuise toată energia. Acum îi era tot una dacă scăpa sau adormea în marea tăcere a Polului, ca să nu se mai deştepte niciodată... Genunchii i se muiau, ochii i se împăienjeneau... I se părea că de ani de zile tot umbla fără întrerupere în peisajul acesta de coşmar.

— Curaj, iubito! E greu, ştiu. Dar furtuna asta blestemată nu poate nici ea dura la nesfârşit!

Îşi petrecu braţul pe după mijlocul ei, ca s-o sprijine, căci era vădit că dintr-un moment într-altul putea cădea.

În sfârşit această viforniţă demonică începu să se aşeze; vântul, care mugea fără întrerupere de la liberarea Janinei, pierdu din forţa ceea căreia nimic nu-i putea rezista. După cum socoti mai târziu tânărul ofiţer, făcea peste nouăzeci şi şase kilometri pe oră, şi ar fi putut ajunge astfel nu numai la Ecuator, dar şi mai la sud, până la latitudinile Asiei de sud, numai să fi suflat aşa încă o zi.

Când fulgii de zăpadă se mai răriră, tinerii aruncară în jurul lor o privire. Peisagiul vădit acelaşi; câmpuri de gheaţă, mai mult sau mai puţin haotice. Dar poteca unde era? Şi întrebarea era dacă măcar o regăsiseră. Cea mai mică greşeală putea duce la cele mai funeste urmări.

— Satul Eskimos se află la sud-est, spuse Marsac. Într-acolo trebuie să ne-ndreptăm. Principalul e să ajungem la

ţărmul mării. Pe urmă ne va fi uşor să găsim satul indigen.

Dar întunericul se lăsa repede. Trebuiau să aleagă un loc în care să se oprească pentru înnoptat. În noaptea dinainte, fugiseră fără pic de odihnă, urmăriţi de furtună şi poate şi de oameni.

Acum erau la capătul puterilor.

— N-avem nici cort, nici pături, spuse Janine. Ce ne facem?

— Ba pături avem, în raniţele noastre, iubito. Cât despre adăposturi, vom face ca Eskimoşii: ni le vom construi din zăpadă.

Profitând de o adâncitură scobită sub un bloc de gheaţă, se puse s-o transforme în bârlog în care să poată gusta o odihnă cât de relativă, dar totuşi odihnă.

Cerul se luminase treptat, acum vedeau lucind stelele. Lumina lor pâlpâitoare părea aproape metalică în imensitatea de gheaţă.

Ghemuiţi unul în altul; casă se-ncălzească, cu Miquet pe genunchi, adormiră câteva ore. Când se treziră — după cât timp, n-ar fi putut spune, avură surpriza să vadă făcându-se ziuă, era adică ora zece trecute.

Dar surpriza care-i aştepta era un numai neplăcută: o adevărată catastrofă. La lumina soarelui constatară cu groază că se rătăciseră — nici mai mult nici mai puţin. Nici urmă de potecă, nimic care să semene cu vreun peisagiu întrevăzut vreodată. Niciun punct de reper! Singura posibilitate ce le mai rămânea era să meargă către sud-est, necontenit către sud-est, ca să ajungă la marele ţărm care în sfârşit avea să le slujească drept îndreptar mai bun!

Dar nici când fu convins de acest lucru, Robert nu voi să-l spună Janinei. Biata fetiţă era şi aşa destul de deprimată şi nu ajuta la nimic dacă şi ea îşi dădea seama de grozăvia situaţiei lor. Şi apoi, o altă întrebare frământa pe tânărul locotenent. Cantitatea de merinde pe care o luaseră el şi Linuk nu era prea mare, şi pe bună dreptate.

Şi fiecare masă scădea şi mai mult rezerva pe care o duceau în spate, deşi o raţionau cu zgârcenie… Ce-avea să se-ntâmple când şi aceasta avea să fie complet sleită? Mai puteau da, fireşte, de ceva vânat; erau reni, potârnichi polare, iepuri. Dar se puteau ei bizui pe asta?

Bineînţeles, ofiţerul ţinea în sine toate aceste întrebări chinuitoare. Şi cei doi tineri o luară din nou la drum, cu curaj. Şi drumul nu era totdeauna uşor. Mereu se iveau bariere naturale. Din fericire, nu de netrecut.

Erau trei zile de când umblau, când ceaţa, la fel de grozavă ca şi viforniţele cu zăpadă, se lăsă deasupra întregului ţinut. Pe un timp ca acesta fusese răpită Janine. Era într-adevăr favorabil tuturor atacurilor şi tuturor surprinderilor.

— Trebuie să ne oprim aici unde ne aflăm, declară Marsac. Ceaţa asta e groasă s-o tai cu cuţitul. Să ne continuăm drumul ar fi o nebunie.

Îşi improvizară de bine, de rău, un campament şi aşteptară în tăcere îndreptarea vremii.

Janine, foarte obosită, adormi pe umărul logodnicului ei.

Erau acolo de câteva minute, ghemuiţi în fundul găurii lor de zăpadă, când un zgomot neobişnuit făcu pe Robert să tragă cu urechea. Neîndoios, cineva umbla greoi pe zăpadă.

— Ce să fie? murmură el.

Îşi luă puşca şi aşteptă, gata pentru orice eventualitate, crezând că în fiece clipă se poate ivi unul di a urmăritorii lor.

Janine se trezise şi asculta şi ea.

Deodată scoase un strigăt. Prin deschizătura adăpostului lor se arătă capul unui urs uriaş.

Mârâia şi ochii-i erau injectaţi de sânge. Se cunoaşte că fiara de mult nu-şi mai astâmpărase foamea şi se bucura că în sfârşit îi căzuse ceva sub labă.

Cât ai clipi, Robert duse puşca la ochi şi trase. Dar ca şi cum ar fi prevăzut atacul, monstrul se retrase repede.

— Poate l-am rănit, spuse tânărul.

Se târî cu băgare de seamă spre deschizătură. Janine începu să tremure.

— Fii prudent, Robert! Dacă te pândeşte?...

— Fii fără teamă, iubito,

După câteva clipe, locotenentul fu afară. Dar pe ceaţa asta îndrăcită nu puteai vedea la doi paşi!

Deodată scoase un ţipăt, şi dând puştii drumul, căzu cu faţa înainte. Ursul, favorizat de mirosul lui lin, îl simţise şi-l atacase pe la spate. Acum Robert simţea pe faţă răsuflarea caldă şi puturoasă a fiarei. Se crezu pierdut. Şi ca o străfulgerare îi trecu prin minte nu imaginea morţii de neînlăturat, ci aceea a Janinei, pierdută în singurătatea aceasta, condamnată la un sfârşit înfiorător. Făcu o sforţare şi simţi îndată ghearele animalului pătrunzându-i în umăr.

Ursul îl mirosea, îl întorcea pe faţă şi pe spate. Apoi îl luă în gură şi-l târî mai departe. Robert nu îndrăznea să facă nicio mişcare. Poziţia aceasta îi era prea defavorabilă ca să poată încerca vreo apărare.

Simţi deodată că duşmanul îi dădea drumul. Se rostogoli la pământ. În aceeaşi clipă trosni un foc de armă şi se auzi un strigăt.

Tânărul înţelese fulgerător ce dramă se desfăşura la câţiva paşi de el. Janine ieşise şi ea, urmărise cu curaj ursul şi trăsese. Acosta, după obiceiul speciei lui, se întoarse să dea piept cu noul duşman. Şi poate că se şi aruncase asupra fetei!

Cu toată rana la umăr care-l făcea să sufere îngrozitor, Robert fu în picioare dintr-o săritură. Văzu, ca imaginile unui vis rău, ursul, repezindu-se spre o formă gingaşă, care fugea ţipând.

Scoţând şi el exclamaţii discordate ca să atragă atenţia urmăritorului, se năpusti şi el, alergând cât îl ţineau picioarele de repede, pe urmele fiarei dezlănţuite.

— Janine! Janine urlă el. Aleargă în zigzag. Câştigă timp!

Cu toată spaima, fata-i urmă sfatul. Dihania, greoaie, pierdu teren.

Deodată, Robert văzu ursul trecând pe lângă el. Constată că era rănit; pe zăpadă era o dâră de sânge. Scoase revolverul şi trase.

Un muget grozav fu răspunsul. Şi din nou se întoarse ursul şi se năpusti spre el.

Tânărul preferă manevra aceasta. Trăise clipe de groază inexprimabilă. În gând o şi văzuse pe Janine sfâşiată de ghearele monstrului!

Aşteptă liniştit asaltul. Trebuia sfârşit odată!

Ursul îl văzuse. Se ridică în două labe şi înaintă legănându-se, gata să prindă în grozava menghină a membrelor lui anterioare, pe cel ce îndrăznea să-l sfideze. Era extraordinar de mare. Marsac, care era un om înalt, îi ajungea de-abia până la piept.

Robert văzu botul hâd, larg căscat şi roşu pe dinăuntru, gala să-l sfarme. Atunci, cu mâna lui rămasă sănătoasă, îl ochi cu sânge rece şi-şi descărcă în el revolverul.

Un urlet înfricoşător zgudui văzduhul.

Ursul se prăbuşi ca un bolovan cu craniul sfărâmat, la picioarele lor. De astă dată era mort de-a binelea!

— Janine! strigă el. Janine! unde eşti iubito?

— Iată-mă! răspunse prin ceaţă o voce. Robert, Robert al meu, nu eşti rănit?

— O zgârietură… nimic grav. Dar tu?

— Eu, nimic! Dar dacă ar mai fi durat mult…

Şi ofiţerul văzu silueta logodnicei lui ieşind din ceaţa opacă. La vederea umărului lui, ea scoase un strigăt.

— Doamne! Ce ţi-a făcut!

Rupse repede batistele lor şi făcu un bandaj pe care-l aplică pe rană, după ce o spălă cu zăpadă. Senzaţia rece produse tânărului o adevărată alinare. Avea câteva jupuituri, dar fără gravitate. Numai rana de la umăr avea să-l supere mai rău, stânjenindu-i mersul.

Când ceaţa se mai risipi îşi reluară obositorul drum. Înainte de a porni mai departe, sfârşiseră ultimele

provizii. Robert mai luă câteva felii de şuncă de urs care, în lipsă de ceva mai bun, tot era o hrană.

O zi… o noapte… încă o zi… încă o noapte…

Şi mergeau, mergeau mereu spre sud-est, călăuziţi de această ultimă speranţă, târându-se mal mult decât mergând. O febră uşoară făcea să zvâcnească tâmplele tânărului. Miquet îi urma, cu o tristă resemnare, miorlăind uneori în modul cel mai sfâşietor. Ca şi tovarăşilor lui, îi era foame.

Ei nu ştiau — şi nu puteau şti — că datorită unei mici greşeli de orientare făcută la-nceput, mergeau acum drept spre nord-vest, spre singurătăţile îngheţate şi până acum încă neexplorate, cunoscute sub numele vag de „Ţara Regelui Wilhelm”!

În loc să se îndrepte spre coastă, ei mergeau în direcţia contrară, mergând — inconştienţii! —spre întinderile infinite ale emisferului boreal. Busola de buzunar, care le-ar fi putut poate arăta greşeala lor, se pierduse în timpul viforniţei.

Şi mergeau… Două zile şi o noapte mai merseră încă. Dar ziua, când să pornească iar la drum, cu stomacul gol şi cu bolovanul deznădejdii pe inimă, Janine se lipi mai strâns de logodnicul ei şi murmură:

— La ce bun?

De astă-dată Robert nu protestă. Sărută lung fruntea curată a fetei şi-o trase la pieptul lui, pentru ca marele frig care avea să-i învăluie să-i pară mai puţin crud. Şi închizând ochii, renunţară să mai lupte şi se lăsară în voia soartei…

CAPITOLUL IX

Vă amintiţi că în timp ce o parte din expediţie pleca în căutarea fetei, ceilalţi, adică Deloumeau, Titirez şi Cloarec, după ce primiseră instrucţiunile amănunţite ale locotenentului Marsac şi explicaţiile călăuzei asupra drumului de urmat, continuaseră înaintarea în direcţia masivului muntos Ruter, ca să întreacă pe concurenţii care râvneau şi ei zăcământul de *nitrat de uranyl.*

Tovarăşii se despărţiră nu fără strângere de inimă. Fiecare avea să treacă prin primejdii şi nu puteau fi siguri că au să se revadă.

Dar simţul datoriei le poruncea să nu se lase copleşiţi de emoţie. Deloumeau dădu odată semnalul de plecare şi, împinsă şi trasa de cei trei oameni, sania o porni la drum.

Ţinta nu era prea depărtată dar expediţia concurentă le-o luase înainte. Trebuiau s-o întreacă. Era în joc interesul naţional.

Fără să-şi lase decât timpul strict necesar pentru odihna de noapte, forţară pasul. A. Doua zi, în timp ce pe câmpia de zăpadă se făcea ziuă, o zi sură şi murdară, zăriră la orizont ceva ce părea să fie o sanie.

O examinare atentă cu ocheanul confirmă această ipoteză a lui Deloumeau. Nicio îndoială! Erau cei pe care voiau să-i lase în urmă!

Cu toate acestea, ceva îl neliniştea. Dacă ei putuseră vedea cea de-a doua sanie, de-acolo se putea foarte bine să fi fost şi ei văzuţi!

Deloumeau dădu ordin de a ocoli puţin spre sud, în aşa

chip încât să nu mai fie văzuţi. Şi cu curajul împrospătat de ceea ce văzuseră, îşi reluară obositorul mers.

Peisagiul se transforma. În depărtare se şi zărea, întâi confundat cu cerul, apoi mai desluşit, lanţul de munţi spre care mergeau. Se întâlnea şi mai multă viaţă: călătorii văzuseră o hermină, care fugea de rupea pământul spre vizuina ei, şi în depărtare zăriră o turmă de reni; Pierre interzise să se încerce măcar vânarea lor, ca să nu prindă de veste concurenţii.

Defileul prin care mergeau devenea impunător. Între ziduri enorme de granit se vedeau mici gheţare, gigantice porţi de gheaţă şi o mulţime de terase de forme sălbatice. Munţi, adevăraţi uriaşi ai zăpezilor, cuprindeau între ei un fel de feerie de o leghe şi jumătate lărgime, aveau în faţă o zveltă şi elegantă piramidă de gheaţă de vreo nouă sute de metri înălţime.

După ce urmară morena, adică îngrămădirea de pietre care formau marginea de jos a marelui gheţar, urcară pe acesta, la vreo şase sute de metri deasupra nivelului mării. Culoarea lui predominantă era un verde alburiu.

— Suntem aproape de ţintă! mormăi Deloumeau, care consultase planul secret ce i-l strecurase camaradul lui în momentul despărţirii.

Cu toate acestea, din cauza nenumăratelor crăpături. Şi a labirintelor ce le-ntâlneau în cale, trebuiau să facă o mulţime de ocoluri. Şi sub zăpadă se ascundeau crăpături primejdioase, iar Cloarec trebuia să meargă ca avangardă şi să sondeze neîncetat şi prudent cu bastonul zăpada, pentru ca grupul să nu se prăbuşească deodată într-o prăpastie nebănuită.

La câteva sute de metri se contura un alt lanţ, după cum arăta raportul expediţiei precedente, zăcământul de *irradium.*

Înfăţişarea peisagiului devenea din ce în ce mai frământată. Enorme blocuri de gheaţă formau adevărate turnuri. Deloumeau încruntă îngrijorat din sprâncene.

— Mă întreb… murmură el.

Dar nu sfârşi, ci rămase tot atât de încruntat.

Ajunseseră la o mie şase sute de metri deasupra nivelului mării.

— Stop! strigă Deloumeau.

Se uită împrejur, apoi aruncă o privire pe hârtia pe care o ţinea în mână.

— Nicio îndoială, aici ar trebui să fie!…

— Ce nu e în regulă, d-le inginer? întrebă Titirez, familiar şi respectos totodată.

— Dragul meu, dacă socotelile mele sunt exacte, ne aflăm pe locul indicat pe hartă… Dar pomenitul loc nu corespunde deloc — dar absolut deloc — cu datele conţinute aci… Dă-mi, te rog, instrumentele; vreau să determin poziţia noastră exactă. Iar d-ta, dragul meu, pregăteşte cele de trebuinţă pentru popas!

Titirez se şi-ntorcea cu instrumentele cerute. Deloumeau lucră cu atenţie câteva secunde, îşi însemnă câteva cifre. Nicio şovăire! Acolo era!

— Dar aş putea jura că muntele a înaintat! exclamă tânărul, făcând un gest care arăta cât îi era de necaz. Documentul spune precis: la poalele muntelui Ruter. La poalele muntelui eu văd un fel de canal cu apă liberă! Ori zăcământul ar fi trebuit să se afle *între* canal şi munte!

Şi adresându-se celor doi tovarăşi ai lui, care-i aşteptau respectuos ordinele, spuse:

— Aduceţi drapelul francez!

Cloarec şi Titirez se repeziră într-un suflet. După câteva clipe, cele trei culori fâlfâiau la capătul unei prăjini, în vântul deşertului polar.

Deloumeau plecă să examineze de mai aproape natura blocurilor îngrămădite într-o cascadă furioasă până la apa albastră şi îngheţată a canalului.

Dar trebui să se convingă: imediat de la malul canalului pornea, prăpăstios şi înzăpezit, povârnişul muntelui.

La întoarcere, văzu apărând dintr-o crăpătură cea de-a doua sanie, escortată de trei oameni. Zărind pe cuceritori, aceştia schiţară un gest de mare ciudă pe care Francezii îl

observară.

De! nu prea par încântaţi! râse zeflemist Titirez.

Cu toate acestea, după o clipă de şovăire, unul dintre oameni se deprinsese din grup şi ieşi înaintea lui Deloumeau. Când ajunse în faţa lui, îl salută scurt.

— D-l. locotenent Marsac? întrebă el cu un puternic accent nemţesc.

— Nu, domnule. Sunt secundul lui. Inginerul Pierre Deloumeau.

— Încântat. Herr Doktor Wilfrid Merbaum.

Pierre se înclină uşor.

— Cred, d-le Deloumeau, că expediţiile noastre urmăresc acelaşi scop.

— Da, Herr Doktor. Iată dovada.

Şi cu un gest, tânărul arătă drapelul francez.

— Locotenentul Marsac n-a procedat deloc înţelepţeşte continuându-şi drumul.

— Ştiu, răspunse foarte rece tânărul inginer. Nu vreau să calific procedeele pe care le-aţi folosit ca să-l abateţi din drum. Ar fi fost mai simplu şi mai loial să ne luăm paşnic la întrecere, care va ajunge primul. Vedeţi de altfel că manevra dv. N-a împiedecat nimic.

— Ba, poate că da. Fata e în mâinile noastre şi bine păzită. Dacă locotenentul speră s-o salveze se înşeală. De altfel, dacă primiţi să ne cedaţi de bună voie locul, nu i se va face niciun rău.

— Iar dacă nu?

— Dacă nu... dv. Veţi fi răspunzător de cele ce se vor întâmpla.

Pe faţa tânărului se zugrăvi un mare dezgust.

— Herr Doktor Wilfrid Merbaum, întâmple-se ce s-o întâmpla. Noi am primit însă o misiune de la ţara noastră şi ne-o vom îndeplini cu orice preţ, fără să precupeţim dureroasele sacrificii de care ar fi nevoie.

Spre marea lui mirare, Neamţul se înclină.

— D-le Deloumeau, sunteţi aci adversarul nostru. Luptăm fiecare pentru ţara sa, pentru a-i asigura o armă

care va face din ea prima putere a lumii. Dar un adversar curajos e totdeauna vrednic de stimă. Pe a mea o aveţi. Acum, să discutăm. Dv. aţi ajuns incontestabil primii. Socotim că eforturile pe care le-am făcut eu şi prietenii mei, merită şi ele o recompensă. Să tratăm pentru o împărţeală dreaptă.

— Regret nespus, Herr Doktor. N-am primit niciun mandat în această privinţă şi n-am nicio calitate ca să tratez. De altfel, adăugă el, dacă primele mele constatări sunt exacte, mi se pare că expediţiile noastre au fost complet inutile…

— Ce vreţi să ziceţi?

Inginerul se întoarse spre pisc şi-l arătă cu un gest.

— Zăcământul se află sau mai bine zis se afla între munte şi canal. Asta o ştiţi probabil şi dv…

— Exact.

— Ei, atunci care e locul ocupat de zăcământ? Muntele coboară direct în apă!

Germanul făcu câţiva paşi în direcţia arătată de inginer şi rămase consternat.

— *Zum Teufel!* Drace!

Strigă în nemţeşte tovarăşilor lui câteva ordine. Ca şi Deloumeau, măsură, calculă, compară. Trebui însă să recunoască evidenţa. de la prima călătorie a exploratorilor care descoperiseră extraordinara mină, se produse o alunecare, şi muntele uriaş acoperea acum *pechblenda* din care trebuia să fie extrasă raza fulgerătoare. De lucrări de degajare a zăcământului, nici vorbă nu putea fi: în această regiune ar fi trebuit milioane şi ani de zile, ca să fie adus până aci materialul, muncitorii, barăcile necesare şi aprovizionarea. Ar fi însemnat crearea unei lumi noi şi anume în condiţii climaterice groaznice. Trebuia renunţat.

La ordinul lui Deloumeau, Tilirez se puse în legătură cu postul de T.F.F. Cel mai apropiat, apoi cu Parisul, ca să ceară ordine. La expunerea situaţiei, răspunseră aşa cum prevăzuse inginerul.

— Renunţaţi, întoarceţi-vă la ţărm şi reveniţi în Franţa.

Herr Doktor Wilfrid Merbaum se grăbise să urmeze acelaşi exemplu. Se convinsese repede şi el că nu era nimic de făcut.

Fiecare grup începu să robotească de zor ca să ridice tabăra. Deloumeau mai cercetă pentru ultima dată, cu multă luare aminte locurile, ca să-şi poată face raportul către Minister. Dar realitatea era prea vădită ca să mai poată fi pusă la îndoială. Admiţând chiar că mai târziu ar fi fost trimită la faţa locului o comisie de experţi, aceasta ar fi putut doar adeveri teza lui. De altfel luă şi câteva fotografii, ca să-i servească drept dovezi.

— Ar trebui dinamitat tot muntele! gândi el ridicând din umeri.

Expediţia germană era gata. Porniră. Herr Doktor Merbaum era tăcut. Pe de altă parte, Deloumeau avea destule lucruri de gândit ca să-i mai ardă de conversaţie. Umblară aşa mai multe ore.

— O fi reuşit Robert s-o libereze pe Janine? se întreba tânărul. Sau o vom găsi încă în igloo?

Expediţia germană era călăuzită de un Eskimos din satul lui Linuk. Aceasta mergea în fruntea grupului, cu unul din Nemţi.

— Te pomeneşti că Linuk, Robert şi Janine ne şi aşteaptă în sat? se gândea Deloumeau. Cu un indigen, greu să te rătăceşti…

De-ar fi ştiut el!…

În timpul acesta vremea, până atunci frumoasă şi liniştită, se strica repede.

Berlinul şovăi, li venea greu să renunţe la o asemenea perspectivă! Apoi, după două ore, sosi un răspuns similar cu cel de la Paris.

Nemţii îşi încărcară din nou în sanie bagajele.

— Cred, domnule inginer, că v-aţi cam pripit cu înfiptul pavilionului dv. În pământul acesta, spuse ironic Herr Doktor.

— În locul meu, Herr Doktor, şi dv. Aţi fi făcut la fel!

răspunse Deloumeau. Dar asta nu e tot. Vrem să regăsim pe d-ra Liselier pe care aţi răpit-o dv., Unde este?

— În siguranţă, într-un igloo, unde am lăsat-o cu doi din oamenii mei, de care sunt sigur ca de mine însu-mi. Orice-aţi crede dv., d-le Deloumeau, nu suntem nişte sălbateci şi nu ne-am permis să întrebuinţăm mijlocul acesta cam... categoric, de a vă întârzia din drum şi de a ajunge înaintea dv., decât pentru că aveam şi eu o misiune de îndeplinit... şi scopul scuză mijloacele.

— Asemenea mijloace nu le pot aproba, răspunse rece Pierre; cu toate acestea, sper că o vom regăsi pe mica noastră tovarăşă de drum bine sănătoasă. Cred că n-aveţi nimic împotrivă să vă însoţim şi noi la igloo?

— Poftiţi.

Prin văzduh începură să zboare câteva muşte albe. Eschimosul le văzu, adulmecă în vânt şi strâmbă din nas. Unul din oameni veni şi spuse Neamţului câteva cuvinte.

— Bun! răspunse acesta tare. Vom umbla totuşi cât vom putea.

Furtuna care se abătuse asupra lui Robert şi Janinei în timpul fugii, îi cuprindea acum şi pe ei.

În acelaşi timp se porni vântul, începând să azvârle pachete de zăpadă în călători; apoi se umflă şi începu să miorlăie printre blocurile şi defileurile pe care erau obligate săniile să le urmeze. Uneori, câte o răbufnire era aşa de puternică, încât oamenii erau nevoiţi să se lipească de peretele de gheaţă, să se facă una cu el, ca să nu fie târâţi de uraganul dezlănţuit. În ciuda celor patru rânduri de haine de blană, se simţeau îngheţaţi până-n măduva oaselor. Titirez rezumă opinia generală.

— Brrr! Cam răcoare... toate pieile şi blănile astea s-or fi apărând ele de frig unele pe altele dar încolo...

Vremea rece le încetinea mersul şi Deloumeau, care după indicaţiile pe care i le dăduse Neamţul, spera să ajungă la igloo încă seara, înţelese că sosirea era amânată pe a doua zi.

În seara ceea improvizară la iuţeală, cum putură, un

campament la adăpostul unui gigantic bloc de gheaţă care-i putea apăra puţin de şfichiuirile furtunii. De întins un cort, nici gând nu putea fi. Vântul li l-ar fi smuls din mâini înainte încă de a fi fost complet desfăcut.

CAPITOLUL X

În sfârşit, a doua zi, după o noapte în care nimeni nu putu să închidă un ochi, porniră din nou la drum. Eskimosul mergea cu paşi siguri; de altfel Merbaum controla direcţia cu ajutorul instrumentelor lui. Deloumeau vedea şi el că erau pe drumul cel bun.

După amiază, Herr Doktor, care de la plecare nu rostise încă zece vorbe, se hotărî în sfârşit să deschidă gura.

— Până în jumătate de oră am ajuns la igloo, spuse el.

Într-adevăr, ajunseseră pe câmpia neregulată prin care trecuseră cu puţin timp înainte Marsac şi Linuk. Neamţul arătă un punct cu degetul!

— Aici! spuse el.

Dar sania fusese deja auzită şi siluetele fuseseră zărite. Doi oameni, înfofoliţi ca şi noii veniţi, până-n vârful nasului, veneau în întâmpinarea lor, cu gesturi mari. Erau cei doi gardieni pe care Merbaum îi lăsase Janinei.

Rostiră repede în nemţeşte câteva cuvinte pe care nici Cloarec, nici Titirez nu le înţeleseseră, dar pe care Deloumeau, deprins de mult cu această limbă, le pricepu foarte bine. Schiţă un gest pe care Herr Doktor îl văzu.

— Aţi înţeles probabil ce mi-a spus omul acesta? întrebă el pe un ton iritat.

— Totul, răspunse Pierre.

— Dv. Eraţi la curent cu încercarea, nu-i aşa?

— Evident. Socot că şi dv. Ar fi fost normal să vă închipuiţi că locotenentul Marsac nu-şi va lăsa logodnica în primejdie.

Celălalt făcu o strâmbătură şi spuse ironic:

— De, totuşi când ai o misiune oficială…

— Eu eram secundul acestei expediţii, mai calificat încă decât el ca să apreciez valoarea zăcământului, Herr Doktor — şi de altfel socot că misiunea de care vorbiţi a fost îndeplinită măcar tot aşa de bine ca a dv..

— Mă rog! spuse, acesta ursuz. Dar sper că, în condiţiunile acestea, nu mă mai faceţi răspunzător de cele ce li s-ar putea întâmpla celor doi tineri…

Pierre deveni mai atent.

— Ce vreţi să ziceţi prin asta?

— Nimic grav, d-le Deloumeau, continuă Neamţul pe acelaşi ton. N-aveam, faţă de domnişoara, nicio intenţie răuvoitoare; după cum v-am mai spus, nu suntem asasini… Era pur şi simplu o manevră de intimidare, pe care n-am de gând s-o repet, nici măcar pentru a mă răzbuna pe locotenentul Marsac. Singurătăţile Groenlandei sunt însă perfide. Mă tem să nu se rătăcească.

— Fiţi pe pace, Herr Doktor. Au cu ei o călăuză indigenă.

Neamţul se înclină băţos.

— Îmi pare bine.

Şi-şi reluară drumul spre satul eskimos. Cele două expediţii, deşi mergeau împreună, nu se amestecau între ele. Francezilor le mai era încă în adâncul sufletului necaz pe Nemţi pentru răpirea Janinei. Iar Nemţilor le era ciudă că adversarii lor le răpiseră, dacă nu zăcământul, inaccesibil pentru toată lumea, cel puţin prestigiul primului ajuns şi gloria de a fi înfipt pavilionul naţional pe un obiectiv mult râvnii.

După furtuna prin care trecuseră, avură acum noroc de un timp relativ liniştit, care le îngădui să ajungă repede la satul indigen.

Deloumeau şi tovarăşii lui erau nerăbdători să se vadă sosiţi, căci erau siguri că acolo vor găsi pe tânărul locotenent şi pe mica lui tovarăşă, ajunşi cu bine la capătul călătoriei, graţie lui Linuk. Cei doi Germani rămaşi în igloo nu-l putuseră informa pe Deloumeau asupra

dramei al cărui erou şi victimă fusese micul Eskimos, căci şi ei trăseseră la întâmplare şi habar n-aveau ce efect avusese focul lor de armă.

Dar care nu fu mirarea Francezilor, mirare care se prefăcu repede în nelinişte, apoi în spaimă, când constatară că în tabăra indigenă nimeni nu văzuse pe cei doi tineri?

— De neînţeles! exclamă Pierre. Normal ai fi fost să ne-o fi luat înainte, deoarece noi am mai avut de făcut drumul de la locul răpirii la zăcământ şi la igloo! Opt zile se-mplinesc de când s-a-ntâmplat atacul! Era timp să se fi întors!

— Tare mi-e teamă, domnule, îşi luă Titirez inima-n dinţi, tare mi-e teamă că domnul Doktor Herr-nu-ştiu-cum să nu fi avut dreptate. Dacă s-au rătăcit?

— Cum se poate! răspunse nervos tânărul inginer, e imposibil. Era acolo Linuk!

— Poate să i se fi-ntâmplat ceva, îşi dădu cu părerea mecanicul.

Cloarec, care era de faţă la convorbire, dădu energic aprobativ din cap.

— Cu siguranţă, domnule inginer. Cine ştie ce-or fi păţit!

îngrijorarea celor doi camarazi stârni şi pe a lui Deloumeau, pe care acesta nu voia să şi-o mărturisească.

— În cazul acesta, nu e nicio clipă de pierdut! trebuie să plecăm imediat în căutarea lor!

Titirez fluieră a pagubă.

— Afurisită istoric! Numai de-am ajunge la timp. Greu lucru să găseşti nişte oameni pierduţi, în afurisita asta de ţară unde totul e alb, ca şi cum Dumnezeu şi-ar avea aci depozitul de zahăr…

— Să luăm avionul! răspunse Deloumeau. Iute, să facem pregătirile!

O luară la fugă spre locul unde le era aparatul, ca. Să-i facă repede o revizie. În timp ce Deloumeau şi Titirez se ocupau cu asta, Cloarec se duse să împrospăteze

proviziile lor de peşte uscat, pemican, grăsime şi tot ce se putea găsi de mâncare pe coasta aceasta săracă.

Tânărul inginer îşi făcea de lucru în jurul avionului, când auzi paşi grei scrâşnind pe zăpadă.

— Uite-l pe Neamţ!

Era într-adevăr Herr Doktor Merbaum. Părea mai ursuz ca oricând.

— Locotenentul Marsac şi logodnica lui încă nu s-au întors, începu el.

Deloumeau îi aruncă o privire neagră.

— Dacă li se întâmplă ceva, dv. Veţi purta răspunderea! mormăi el.

Celălalt rămase nepăsător.

— Am prevăzut că aşa o să se-ntâmple. Locotenentul Marsac a săvârşit o mare imprudenţă.

— Imprudenţa aceasta dv. Aţi provocat-o! Un om de inimă nu putea proceda altfel!

Se ridică de peste pârghiile de comandă şi privi pe German drept în ochi.

— De unde ştiu eu că nu sunteţi chiar dv. Cauza acestei întârzieri neexplicabile?

Exploratorul răspunse glacial.

— Domnule inginer n-am să permit să mă insultaţi! N-avem nici în clin nici în mânecă cu această absenţă! Şi, deşi dezaprob complet purtarea locotenentului Marsac…

Pierre îl întrerupse scurt.

— Vă interzic să judecaţi purtarea camaradului meu! Şi-a făcut datoria!

— Un German şi-ar fi făcut-o altfel!

— Locotenentul Marsac este Francez, Herr Doktor!

— Da. De altfel, discuţia aceasta e numai pierdere de vreme. Voiam doar să vă spun că avionul meu va colabora la cercetările pe care le veţi întreprinde.

— La aceste cuvinte neaşteptate, tânărul inginer rămase mut de mirare. Bolborosi:

— Cum… să vă…

— Intenţia noastră era să plecăm îndată spre

Germania, spuse Herr Doktor pe un ton cât putea de neprietenos. Dar e de datoria noastră să ajutăm la regăsirea acestor doi imprudenţi şi a indigenului care-i însoţea. Sper că aveţi de gând să începeţi cât mai curând cu putinţă.

— Evident!

— Şi noi.

Se înclină, îndoit brusc şi brusc dezdoit, ca un ofiţer prusac.

— Domnule…

Voia să face la stânga-mprejur. Şi să se depărteze, tot atât de înţepat ca în ziua-ntâia dar Pierre, ascultând de un imbold instinctiv, îi întinse deodată mâna:

— Mulţumesc, Herr Doktor Merbaum…

Celălalt îi strânse degetele fără entuziasm, apoi întorcându-se milităreşte, se depărtă fără să întoarcă măcar capul.

— Ce tip ciudat, murmură tânărul inginer.

Sfârşiră în mare grabă ultimele preparative, apoi luară loc în aparat. Aveau Încă din fericire benzină în cantitate suficientă pentru a putea face, afară de drumul de întoarcere, un circuit destul de larg.

Avionul porni pe zăpadă ca să decoleze dar în acelaşi timp văzură, la vreo cinci sute de metri de ei, un alt aparat înălţându-se: al profesorului Merbaum.

— Sper măcar că era sincer, murmură Pierre manevrând comenzile şi luând din nou direcţia spre sud-est. Dacă cumva ăsta era un pretext ca să poată căuta neturburat pe Marsac şi să se răzbune pe el? Dar la ce-i mai putea folosi astea?

— Hm, făcu Titirez, care auzise cugetarea aceasta făcută cu voce tare, şi eu tot ca dv. Gândesc, domnule inginer! Tare n-am încredere în individul ăsta!

— Bun. Om vedea. Deocamdată, să fim atenţi! mormăi Piere.

Din fericire, acrul era de o puritate deosebită. Dar pe cât spuneau indigenii de pe coastă, vremea aceasta

frumoasă avea să fie de scurtă durată; se deschidea perioada furtunilor şi domnea teama să nu izbucnească altă furtună de zăpadă. Trebuiau grăbite cercetările.

Aparatul zbura cât se putea de jos; cu toate acestea era nevoie multă atenţie pentru a evita ciocnirea cu vreun deal de gheaţă mai înalt decât celelalte, şi puţin vizibil pe albastrul atât de palid al cerului.

Ziua, sau mai bine zis toată perioada de zi, relativ scurtă, trecuse aproape, şi ei nu găsiseră nimic… Fără să vrea să şi-a mărturisească unul altuia, neliniştea din sufletul celor trei oameni se transforma în deznădejde.

Deodată, Titirez tresări, bolborosind:

— O radiogramă.

După obişnuitul apel, începu să recepţioneze cuvintele pe care un corespondent încă necunoscut le lansase pe calea undelor.

— Domnule inginer! Domnule inginer! E de la Herr Neamţu! cică că a zărit pe locotenent şi pe d-ra.

Pierre sări în sus.

— Unde?

— Un moment.

Avionul german făcea observaţiile de determinare a poziţiei. Pierre, aplecat deasupra umărului lui Titirez, citea pe măsură ce acesta transcria. Urmând aceste indicaţii, inginerul schimbă direcţia aparatului şi se îndreptă cu toată viteza spre locul arătat.

După o jumătate de oră, Cloarec semnală în faţa lor un avion care se zbura în cerc.

— Avionul nemţesc, spuse el.

Chiar în clipa aceasta Ic veni încă o radiogramă. Ocupanţii avionului german îi văzuseră şi ei,

„Veţi găsi uşor pe cei pe care-i căutaţi, pe jumătate acoperiţi de zăpadă; lângă ei se află un mic animal pe care nu l-am putut identifica — probabil un jder sau o nevăstuică, ceea ce ar însemna că sunt morţi sau leşinaţi. Socotind că ne-am făcut datoria, ne îndreptăm spre Europa”.

Avionul se şi depărta în zare şi în curând nu se mai văzu. Aproape imediat, Titirez scoase un strigăt:

— Îi văd!

Tustrei îi vedeau! Dar acum se ivea o altă dificultate neprevăzută: terenul era prea accidentat ca să poată fi vorba o singură clipă măcar de vreo aterizare!

Zadarnic încercă Pierre să le atragă atenţia. Nu se mişcau.

— Săracii de ei! cugetă Deloumeau, pradă unei nelinişti groaznice. Nu cumva am sosit prea târziu?

Avionul francez se învârtea în loc, cum făcuse şi avionul german, şi căuta un loc ca să aterizeze. Dar de jur-împrejur nu se vedeau decât blocuri, ace, asperităţi.

— Trebuie totuşi să-i luăm de acolo.

Problema o rezolvă Titirez.

— Oho! domnule inginer, am o idee, am o idee!

— Serios? Ia zi!

— Am să sar cu paraşuta, cu o cutiuţă de medicamente şi cu ceva de mâncare — se prea poate că asta le lipseşte bieţilor copii! Apoi o să-mi aruncaţi o frânghie.

Am să-i leg de ea iar voi o să-i trageţi sus.

— Minunată idee! De altfel, singura practicabilă…

Titirez strânse repede într-un pacheţel tot ce putea fi de folos celor doi nefericiţi — în cazul că nu era prea târziu — şi se urcă pe marginea carlingii. Aparatul urcase la opt sute de metri ca să permită desfăşurarea paraşutei. Apoi simpaticul Parizian sări cu curaj în gol. Ceilalţi doi îl priveau cu inima bătândă cum cădea ca o piatră. Apoi, deodată, ceva ţâşni, fâlfâi moale şi apoi luă forma unei uriaşe ciuperci. Şi în cele din urmă Titirez ajunse pe pământ, puţin cam brutal poate, dar fără nicio julitură.

De cum se dezlegă de paraşută, aleargă spre cele două corpuri neînsufleţite.

Sosirea lui provocă întâi fuga micului animal pe care d-rul Merbaum îl luase drept un jder sau o nevăstuică, neputând să-şi închipuie că era o simplă pisică domestică. Apoi Miquet, recunoscându-l, alergă la el, miorlăind cu

insistenţă. Pântecele scofâlcit al bietului animal arăta lămurit ce cei ea.

Dar Titirez avea deocamdată alte griji. Se silea să scoată corpurile de sub acoperământul lor de zăpadă. Erau inerte.

— Şi Eskimosul? murmură el. În sfârşit! Să vedem întâi de ăştia!

O examinare rapidă îl convinse că inima mai bătea, deşi slab. Vârî gâtul ploştei între fălcile încleştate şi făcu pe fiecare din cei doi tineri să înghită câte-o duşcă bună.

Din fericire, nemişcaţi stătuseră numai câteva ore şi împărăţia morţii albe nu voise să-i primească. Încet-încet, în timp ce avionul se rotea deasupra capetelor lor, îşi reveniră în fire, şi recunoscură întâi cu uimire, apoi cu bucurie, chipul prietenos al lui Titirez aplecat deasupra lor.

— Ei, întrebă el, cum mai merge d-le locotenent? Şi dv. Domnişoară?

— Mi-e foame… bolborosi Janine, încă nu deplin dezmeticită.

— Nicio mirare! Beţi asta: e supă bună, caldă!

Destupă un termos şi-l întinse fetei, care înghiţi cu lăcomie.

— E bun! oftă ea.

După ce se saturară, Robert şi fata fură în stare să se ridice, şi chiar să facă câţiva paşi. Miquet nu fu nici el uitat şi înfulecă feroce partea lui de peşte uscat.

În timp ce mâncau, Titirez îi puse la curent cu ceea ce se întâmplase de când se despărţiră, şi cum aceia care le pricinuiseră toate nenorocirile îi regăsiseră, răscumpărând astfel răul făcut. Marsac povesti şi el la rândul lui, în câteva cuvinte! sforţările lor, moartea lui Linuk şi pribegirea lor prin imensitatea Groenlandei.

— Acum, conchise Titirez, arătând aparatul, cată să ne urcăm sus!

Janine îl privi înspăimântată:

— Şi cum se face una ca asta? Nu vezi că nu se poate?

— Ei, asta-i! Ba se poate, o să vedeţi. Pentru dv., domnişoară, o să coboare imediat un mic ascensor!

Făcu semnalul convenit, pe care Deloumeau, cu ocheanul la ochi, îl aştepta.

— Slavă Domnului! oftă el uşurat, întorcându-se spre Cloarec. Sunt vii. Dă-i drumul!

Bunul Breton aruncă viguros funia pe care o pregătise, în timp ce avionul, abil manevrat, se învârtea pe cât cu putinţă deasupra grupului. Janine fu legată solid de funie. Iar ea, fireşte, nu uită să ia cu ea pe Miquet care, spre marea lui spaimă, se pomeni deodată ridicat în aer şi legănat la capătul unui fir. Trecuse însă prin atâtea, încât se mulţumi să se agaţe cu toate ghearele de umărul micei lui stăpâne şi să închidă ochii, resemnat la orice.

De altfel, aceste spaime fură de scurtă durată. Ridicată de subsuori de mâinile vânjoase ale Bretonului, fata fu săltată repede în carlingă. Şi funia coborî iar pentru Robert, apoi pentru Titirez. O jumătate de oră după această manevră îndrăzneaţă, echipa era adunată în plen, nebună de bucurie. În carliga avionului, Marsac aflase deja de la Titirez constatările făcute cu privire la zăcământul de pechblendă şi rezultatul negativ al expediţiei. Deloumeau îi dădu explicaţii tehnice.

— Profund regretabili oftă Marsac.

— Nu regreta nimic, dragul meu! răspunse inginerul, căci la urma urmelor, aventurile noastre se puteau termina şi mai rău. Acum, că suntem cu toţii teferi, ne putem socoti mulţumiţi, şi la Paris ne vom gândi la nuntă, nu-i aşa?

— Mai încape vorbă? Sper că o să fiţi cu toţii de faţă — bineînţeles şi Miquet! adăogă el mângâind blana mătăsoasă a pisoiului. Căci poate numai datorită mascotei noastre mai suntem în viaţă!

— Cred, Robert, că avem faţă de el obligaţia să-l luăm în călătoria noastră de nuntă, nu-i aşa? întrebă alintătoare Janine, strângând în braţe pe favoritul ei.

— A! asta nu, draga mea! răspunse râzând tânărul.

Miquet a trăit destule aventuri şi o să facă bine să ne aştepte cuminte acasă. Mascotele sunt ca timbrele şi chibriturile: nu poartă noroc decât odată!

---- SFÂRŞIT ----

Cereţi volumele apărute

în colecţia „AVENTURA":

CIUMA STACOJIE

de Jack London

PRIZONIERII SUBMARINULUI U-35

de Paul Dancray

REGINA NEVĂZUŢILOR

de Fr. Valade

MASCA DE ARGINT

de Max Dazergues

PRINŢESA TARAKANOVA

de A. Lang

CAPTIVA IN INSULA VAMPIRILOR

Lupta cu hienele moştenitorilor.

Goana prin conductele subterane de petrol

In mâinile cruzilor vaqueros brazilieni.

Editura „Ziarul" S. A.